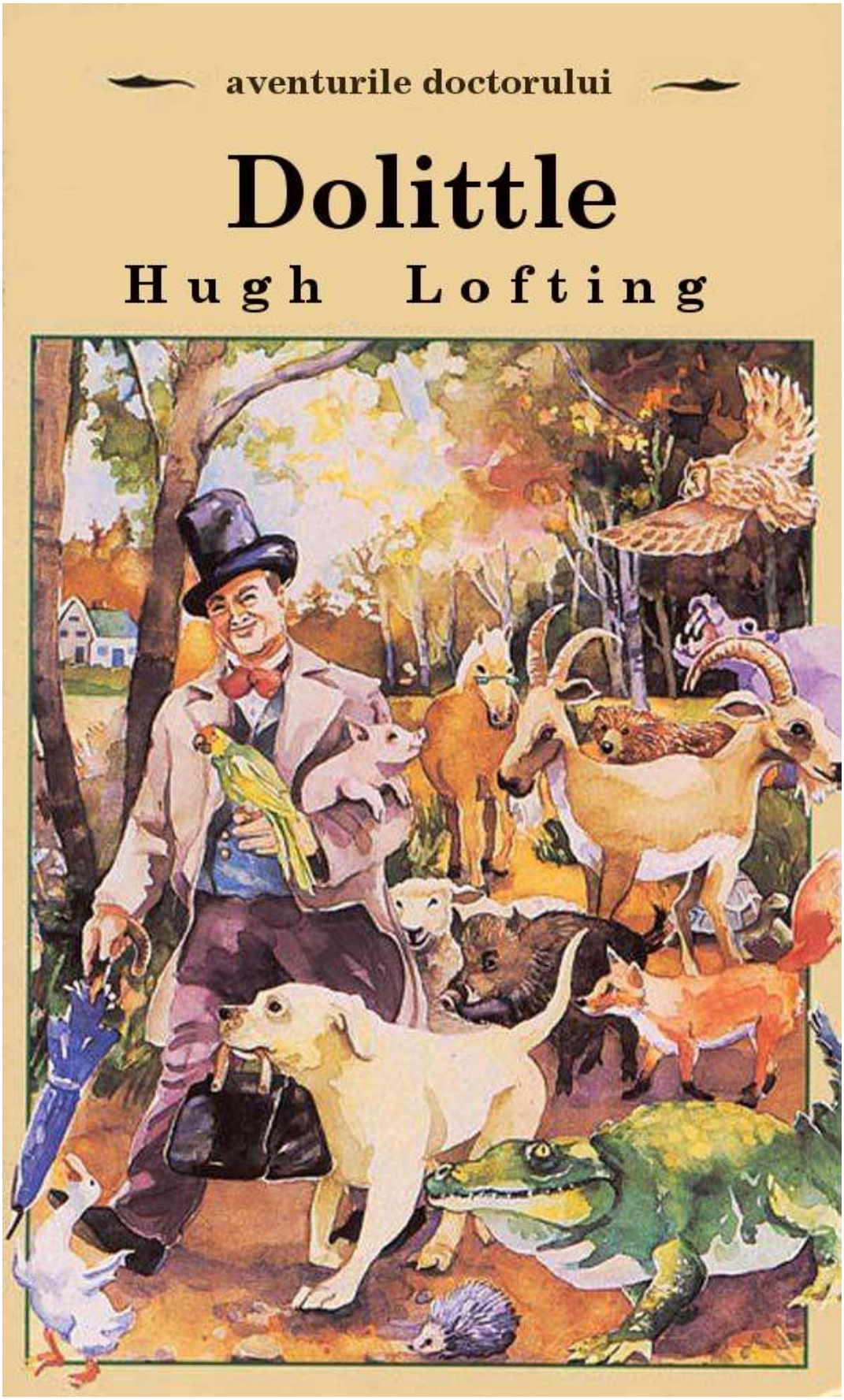

AVENTURILE DOCTORULUI DOLITTLE

HUGH LOFTING

El este un doctor care își sustrage timpul de lîngă pacienții umani pentru a avea grijă de cei reprezentați de animale, cu care poate vorbi în limbile lor materne. Mai tîrziu el devine un naturalist, folosindu—și abilitatea de a vorbi cu animalele pentru o mai bună înțelegere a naturii și a istoriei lumii.

Cuprins

CAPITOLUL UNU. PUDDLEBY 2
CAPITOLUL DOI. LIMBA ANIMALELOR 4
CAPITOLUL TREI. DIN NOU PROBLEME CU BANII 7
CAPITOLUL PATRU. UN MESAJ DIN AFRICA 9
CAPITOLUL CINCI. MARFA CĂLĂTOR/F 11
CAPITOLUL ŞASE. POLYNESIA ŞI REGELE 13
CAPITOLUL ŞAPTE. PODUL MAIMUŢELOR 15
CAPITOLUL OPT. REGELE LEU 17
CAPITOLUL NOUĂ. SFATUL MAIMUŢELOR 19
CAPITOLUL ZECE. CEL MAI RAR ANIMAL 21
CAPITOLUL UNSPREZECE. PRINŢUL NEGRU 23
CAPITOLUL DOISPREZECE. LEACURI MAGICE 25
CAPITOLUL TREISPREZECE. PÎNZE ROŞII ŞI ARIPI ALBASTRE 28
CAPITOLUL PAISPREZECE. AVERTISMENTUL ŞOBOLANILOR 29
CAPITOLUL CINCISPREZECE. DRAGONUL DIN BARBARIA 31
CAPITOLUL ŞAISPREZECE. TOO—TOO, CEA CARE AUDE BINE 33
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE. BÎRFITORII OCEANULUI 35
CAPITOLUL OPTSPREZECE. MIROSURI 37
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE. STÎNCA 39
CAPITOLUL DOUĂZECI. ORĂŞELUL PESCARULUI 41
ULTIMUL CAPITOL. DIN NOU ACASĂ 43

CAPITOLUL UNU. PUDDLEBY

A fost odată ca niciodată... Pe vremea cînd bunicii noştri erau doar nişte copii, trăia un doctor pe nume Dolittle. Dr. John Dolittle, „Dr." însemnînd că era un doctor de—adevăratelea şi că ştia o mulţime de lucruri. Locuia într—un orăşel numit Puddleby—on—the—Marsh, unde toată lumea, de la mic la mare, îl cunoştea măcar din vedere. Şi de cîte ori trecea pe stradă, cu jobenul pe cap, oamenii spuneau: „Iată—l pe Doctor! Ce om deştept!". Iar cîinii şi copiii o luau la goană după el; chiar şi ciorile care îşi aveau cuibul în turla bisericii croncăneau şi dădeau din cap.

Casa în care locuia la marginea oraşului era destul de mică. Însă avea o grădină mare, cu gazon întins, străjuit de scaune sculptate în piatră şi de trestii plîngătoare. Rolul de gospodină îl juca sora lui. Sarah Dolittle; însă de grădină se îngrijea Doctorul însuşi.

Cum îi plăceau foarte mult animalele, avea o mulţime pe lîngă casă. În afară de caraşii care înotau în eleşteul din fundul grădinii, mai avea cîţiva iepuri în cămară, nişte şoricei albi în pian, o veveriţă în debara şi un arici în pivniţă. Mai avea o vacă şi un viţel, un cal şchiop de vreo douăzeci şi cinci de ani.

găini, porumbei, doi miei şi multe alte animale. Însă preferatele lui erau Dab—Dab, răţoiul, cîinele Jip, purcelul Gub—Gub, papagalul Polynesia şi Too—Too, bufniţa.

Sora doctorului bombănea tot timpul din pricina animalelor, spunînd că fac dezordine prin casă. într—o zi, chiar s—a întîmplat ca o doamnă respectabilă, venită la consultaţie din pricina unui reumatism, să se aşeze pe ariciul care dormea liniştit pe canapea. Ei, bine, bătrîna doamnă a renunţat de atunci la serviciile doctorului, preferind să meargă cu maşina, duminică de duminică, pînă la Oxenthorpe, cale de cincisprezece kilometri, ca să se caute la un alt medic.

După această întîmplare. sora doctorului Dolittle, Sarah, se înfiinţa înaintea lui, spunînd:

—Zi şi tu, John, cum crezi c—au să te mai caute pacienţii, dacă ţii atîtea animale în casă? Crezi că—i normal ca un medic respectabil să ţină în sala de aşteptare mulţimea asta de arici şi şoareci? E al patrulea pacient pe care—l gonesc animalele. Domnul Jenkins şi familia Parson au spus foarte clar că n—o să se mai apropie de casa noastră, oricît de grav bolnavi ar fi. Sărăceşti pe zi ce trece. Dacă ai să continui aşa, nici o persoană de vază n—o să—ţi mai intre în cabinet.

—Dar mie îmi sînt mai dragi animalele decît toţi oamenii ăştia „de vază", spuse doctorul.

—Eşti de—a dreptul ridicol, răspunse sora lui, ieşind din încăpere.

Aşa se face că. o dată cu trecerea timpului, casa doctorului nostru se umplea de animale, în vreme ce oamenii veniţi la consultaţie deveneau din ce în ce mai puţini. Pînă cînd nu mai veni nici unul. în afară de Pisicar, cum i se spunea vînzătorului de carne pentru pisici, dar el era dintre cei cărora nu le prea păsa de nici un soi de animal. Însă Pisicarul nu era prea bogat şi se şi îmbolnăvea o singură dată pe an — de Crăciun, cînd îi plătea doctorului şase pence pentru o sticluţă cu medicamente.

Şase pence pe an nu—i destul ca să—ţi duci traiul — chiar şi—n acele vremuri de demult. Iar dacă doctorul n—ar fi avut nişte bani puşi la saltea, nu se ştie ce s—ar fi întîmplat.

Iar el continua să adune în juru—i tot mai multe animale. Şi, desigur, costa mult să le hrănească. Aşa că banii economisiţi cîndva se împuţinau cu fiecare zi. La un moment dat şi—a vîndut pianul, mutîndu—i pe şoricei în sertarul unui scrin. Dar banii pe pian s—au dus şi ei, aşa că şi—a vîndut şi costumul cafeniu pe care—l purta duminicile. Ajunsese la sapă de lemn.

Acum, cînd trecea pe stradă cu jobenul pe cap, oamenii îşi spuneau unii altora: „Uite—l şi pe John Dolittle, doctorul! Pe vremuri era cel mai cunoscut doctor din partea asta de ţară. Şi uite—l acum: n—are un ban şi umblă cu ciorapii găuriţi."

Însă cîinii şi pisicile şi copiii încă se mai luau după el, în goană prin tot oraşul, exact ca pe vremea cînd era bogat.

CAPITOLUL DOI. LIMBA ANIMALELOR

Într—o bună zi, doctorul nostru stătea de vorbă în bucătărie cu Pisicarul, care trecuse pe—acolo fiindcă—l deranja stomacul.

—De ce nu lăsaţi baltă chestia cu oamenii? Faceţi—vă veterinar! spuse Pisicarul.

Polynesia, papagalul, care stătea la fereastră privind ploaia şi cîntînd doar pentru sine un cîntec marinăresc, se opri din cîntat şi începu să asculte cu atenţie.

—Vedeţi, don' Doctor, continuă Pisicarul, dumneavoastră ştiţi totul despre animale, cu mult mai mult decît veterinarii de pe—aci. Cartea aia pe care—aţi scris—o, aia despre pisici, păi, e minunată! Eu nu ştiu să citesc şi să scriu, că poate—aş scrie şi EU cîteva cărţi! însă nevastă—mea, Theodosia, e—o savantă, chiar aşa. Şi mi—a citit şi mie cartea. Ei, bine, e minunată, atîta pot spune: că—i grozavă. Aţi putea fi chiar dumneavoastră pisică. Ştiţi exact cum gîndesc ele. Şi—apoi, ascultaţi la mine: puteţi face o grămadă de bani doftoricind animale. Înţelegeţi? Eu v—aş trimite toate babele cu pisici ori cîini bolnavi. Iar de nu s—or îmbolnăvi destul de des, le—aş putea pune chiar eu oareşce în mîncarea ce—o vînd. dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

—Oh, nu, se sperie Doctorul. Să nu faci asta! N—ar fi corect.

—Ei, nu chiar bolnave de—adevăratelea, răspunse Pisicarul. Doar un pic de ceva care să le moleşească, asta am vrut să zic. Dar după cum spuneţi, poate că n—ar fi tocmai drept faţă de animale. Da' ele se îmbolnăvesc oricum, că babele astea le dau mereu să mînce mai mult decît trebe. Apoi, vedeţi dumneavostră, toţi fermierii dimprejur au cîte—un cal şchiop ori un miel bolnăvior, şi—au să vină să vă caute. Hai, faceţi—vă veterinar!

De—abia plecă Pisicarul, că papagalul zbură de la fereastră şi, cocoţat pe masă, îi spuse Doctorului:

—Omul are dreptate. Asta ar trebui să te faci: doctor de animale. Dă—i încolo de oameni proşti — n—au minte nici măcar cît să—şi dea seama că eşti cel mai bun doctor din lume. O să—şi dea ei seama de asta cînd o să îngrijeşti animalele. Hai, fă—te doctor de animale!

—Oh, dar e plină lumea de veterinari, răspunse John Dolittle, aşezînd ghivecele de flori pe pervaz ca să le ude ploaia.

—Da, e plină lumea, zise Polynesia. Dar nu—s buni de nimic. Ascultă. Doctore, am ceva să—ţi spun: ştiai că animalele pot vorbi?

—Ştiam de papagali, răspunse Doctorul.

—Da, noi, papagalii, putem vorbi două limbi: limba oamenilor şi limba păsărilor, spuse mîndră Polynesia. Dacă—ţi spun „Polly vrea un biscuite", mă înţelegi. Dar, ia ascultă: Ka—ka oi—ee, fee—fee?".

—Dumenezeule mare! ţipă Doctorul. Ce înseamnă asta?

—Păi, înseamnă: „E cald terciul?", pe limba păsărilor.

—I—auzi! se miră Doctorul. Nu mai spune! Nu mi—ai vorbit niciodată aşa.

—La ce bun? răspunse Polynesia, ciugulindu—şi nişte firimituri de pe aripa stîngă. Oricum nu m—ai fi înţeles.

—Hai, mai spune—mi ceva! se ambala Doctorul. Apoi se repezi pînă la birou, de unde se întoarse cu un caiet şi un creion. Aşa. zise. acum, încetişor, ca să pot nota. Interesant, foarte interesant — ceva cu totul nou. Zi—mi acum ABC—ul păsărilor!

Şi aşa află Doctorul nostru că animalele au o limbă a lor şi că pot vorbi între ele. Iar în după amiaza aceea, în vreme ce afară ploua, Polynesia, cocoţată pe masa din bucătărie, i—a dictat tot felul de cuvinte păsăreşti.

Cînd se apropie ora ceaiului, şi Jip, cîinele, intră în bucătărie, papagalul îi spuse Doctorului:

—Vezi? îţi spune ceva.

—Mie mi se pare că se scarpină după ureche, zise Doctorul.

—Vai! ţipă papagalul. Dar animalele nu—şi folosesc doar gura pentru a vorbi! Vorbesc cu urechile, cu picioarele, cu coada, cu tot. Uneori nu VOR să facă zgomot. îl vezi acum cum strîmbă din nară?

—Da, dar ce vrea să spună cu asta? întrebă Doctorul

—Păi, vrea să spună: „Nu vedeţi că s—a oprit ploaia?". Îţi pune deci o întrebare. Cîinii îşi folosesc mai întotdeauna nasul cînd au de pus o întrebare.

După un timp, cu ajutorul papagalului. Doctorul învăţă atît de bine limba animalelor că putea el

însuşi să le vorbească şi putea şi să înţeleagă tot ce spuneau ele. Şi tot atunci renunţă să mai fie doctor de oameni. De îndată ce Pisicarul a răspîndit vestea că John Dolittle avea să se facă veterinar, doamnele în vîrstă au început să—şi aducă la cabinet pekinezii şi pudelii care mîncaseră prea multe prăjituri. Iar fermierii băteau cale lungă pentru ca Doctorul să le consulte vacile şi oile bolnave.

Într—o bună zi, i—a fost adus un cal de povară. Bietul de el s—a arătat foarte bucuros că întîlnise un om care să vorbească limba cailor.

—Ştii, Doctore, spuse calul, veterinarul de peste deal habar n—are de nimic. Au trecut deja şase săptămîni de cînd mă tratează de reumatism. Iar eu am nevoie de OCHELARI. Chiorăsc, Doctore, şi nu cunosc nici un motiv pentru care cAli n—ar purta ochelari, la fel ca oamenii. Însă prostul de peste deal nici măcar nu s—a uitat la ochi. Mă tot chinuie cu pilule. Am încercat să—i spun. dar nu înţelege o boabă din limba cailor. Iar eu am nevoie de ochelari.

—Desigur, desigur, spuse Doctorul. Ţi—i aduc imediat.

—Mi—ar plăcea o pereche ca ai dumitale. spuse calul. Dar să fie verzi. Aşa n—o să mă mai deranjeze soarele cînd trag la plug pe cîmp.

—Desigur, spuse Doctorul. Verzi să fie!

—Înţelegi dumneata, spuse calul în vreme ce Doctorul îl conducea afară, problema e că toţi îşi închipuie că nu—i mare lucru să fii veterinar, doar pentru că animalele nu se plîng. Dar adevărul e că e nevoie de mult mai multă deşteptăciune ca să fii doctor de animale decît ca să fii doctor de oameni. Fiul stăpînului meu crede că se pricepe la cai. Ar trebui să—l vezi: are ochii înfundaţi în grăsime şi tot atîta minte cît un gîndac de Colorado. Săptămîna trecută a încercat să—mi pună un pansament cu muştar.

—Şi unde ţi l—a pus? întrebă Doctorul.

—Păi, nu mi l—a pus nicăieri, răspunse calul. Doar a încercat. Dar i—am tras una de s—a dus de—a berbeleacul pînă—n coteţ.

—Măi, măi! se miră Doctorul.

—De regulă, sînt o creatură destul de cuminte, zise calul. Răbdător cu oamenii, nu prea fac nazuri... Totuşi, a fost aproape peste puterile mele să îndur doftoriile prescrise aiurea de celălalt veterinar. Şi—apoi, cînd am încăput pe mîinile roşcovanului ăla idiot, pur şi simplu mi—am pierdut răbdarea.

—Şi l—ai rănit rău pe băiat? întrebă Doctorul.

—Oh. nu! răspunse calul. L—am pocnit exact unde trebuie. Veterinarul se ocupă de el acum. Cînd sînt gata ochelarii?

—Ţi pregătesc pe săptămîna viitoare, răspunse Doctorul. Treci pe aici miercuri. La revedere.

Într—adevăr, John Dolittle i—a pregătit calului o frumoasă pereche de ochelari verzi. Iar calul de povară n—a m—a chiorît şi a început să vadă la fel ca înainte. În curînd, a devenit un lucru obişnuit să vezi, pe la fermele din jurul oraşului Puddleby, vite purtînd ochelari. Iar de cal orb nici nu s—a mai auzit.

La fel se întîmpla cu toate animalele care—i erau aduse la consultaţie. De îndată ce aflau că Dolittle le vorbeşte limba, îi spuneau unde le doare şi cum se simţeau. Iar aşa, bineînţeles că Doctorului îi era foarte uşor să le vindece. De—acum, toate aceste animale, întorcîndu—se vindecate, le spuneau rudelor şi prietenilor că ştiau ele un doctor care locuia într—o casă mică dar cu grădină mare. unul care într—adevăr ERA doctor. Şi de fiecare dată cînd se îmbolnăvea cîte o creatură — nu doar cai, vaci ori cîini, ci şi din cele neînsemnate din sălbăticie, ca şoarecii de cîmp şi popîndăii, bursucii şi liliecii, toate veneau în casa de la marginea oraşului, aşa încît grădina Doctorului, deşi mare. devenise neîncăpătoare pentru toate animalele care aşteptau o consultaţie.

Erau deja atît de multe încît Doctorul a trebuit să facă uşi speciale pentru fiecare soi în parte. A scris CAI pe uşa din faţă, VACI pe uşa din spate şi OI pe uşa bucătăriei. Fiecare specie avea o uşă separată — chiar şi şoriceii aveau un tunel al lor care ducea în cămară, unde ei aşteptau cuminţi, la coadă, consultaţia Doctorului.

Şi aşa, în cîţiva ani, toate creaturile Domnului, cale de multe mile împrejur, au aflat de Dr. John Dolittle. Iar păsările care plecau iarna în ţările calde povesteau animalelor de acolo despre minunatul doctor din Puddleby—on—the—Marsh, unul care le înţelegea limba şi le alina necazurile. În felul acesta. Doctorul a ajuns faimos în toată lumea animalelor, mai cunoscut chiar decît fusese vreodată în ţinutul lui de baştină. Iar asta îl făcea fericit şi—i dădea poftă de viaţă.

Într—o după—amiază. Doctorul era ocupat să—şi scrie nişte notiţe, iar Polynesia stătea la fereastră — cum stătea ea mai tot timpul — privind la frunzele răscolite de vînt în grădină. Dintr—o dată, izbucni

în rîs.
—Ce e, Polynesia? întrebă Doctorul, ridicîndu—şi privirea din caiet.
—Mă gîndeam doar, spuse papagalul, continuînd să privească pe fereastră.
—Şi la ce te gîndeai?
—La oameni mă gîndeam, răspunse Polynesia. Oamenii îmi provoacă silă. îşi închipuie că—s grozavi. Lumea există de mii de ani, nu—i aşa? Şi singura chestie din limba animalelor pe care OAMENII o înţeleg e că, atunci cînd un cîine dă din coadă, el vrea să spună *Mi—s fericit!*. Ciudat, nu—i aşa? Tu eşti primul care ne vorbeşte limba. Oh, cîteodată oamenii mă scot din pepeni: cînd îi văd cum îşi dau aere vorbind de necuvîntătoare. NECUVÎNTĂTOARE! Auzi tu! O dată. am întîlnit un papagal Macao care ştia să spună *Bună dimineaţa în* şapte feluri, iar asta fără ca măcar să—şi deschidă gura. Ştia vorbi în orice limbă, chiar şi în greacă. L—a cumpărat un profesor bătrîn, cu barba argintie. Dar papagalul a şters—o. Spunea că bătrînul nu vorbeşte bine greaca, iar el n—a suportat să—l audă cum încearcă să—l înveţe limba cu greşeli. Mă întreb ce s—a ales de el. Pasărea aia ştia mai multă geografie decît vor învăţa oamenii vreodată. OAMENII! Să mă scutească! Cred că, dacă oamenii vor învăţa vreodată să zboare — aşa cum ştie orice amărîtă de vrăbiuţă —, n—o să le mai poţi ajunge la nas nici cu prăjina.
—Eşti o pasăre tare deşteaptă, spuse Doctorul. Cîţi ani ai de fapt? Ştiu că papagalii şi elefanţii ajung uneori la o vîrstă tare înaintată.
—Nu prea ştiu, răspunse Polynesia. Poate o sută optzeci şi trei, poate o sută optzeci şi doi. Ştiu doar că. atunci cînd am ajuns aici venind din America, regele Charles încă se mai ascundea în stejar[1]. L—am văzut cu ochii mei: părea speriat de moarte.

[1] în 1651, înfrînt de armatele lui Cromwell, regele Charles se ascunde într—o pădure de stejari, deghizat ca pădurar. Ziua de 29 mai, în care regele a reuşit să scape cu viaţă, e şi astăzi celebrată în Anglia, ca Zi a Stejarului Regal.

CAPITOLUL TREI. DIN NOU PROBLEME CU BANII

Curînd, Doctorul reîncepu să cîştige bani. Iar sora lui, Sarah, îşi putu cumpăra o rochie nouă. lucru care a făcut—o tare fericită.

Unele dintre animalele care veneau la consultaţie erau atît de bolnave încît trebuiau să rămînă în casa Doctorului chiar şi o săptămînă. Iar convalescenţa şi—o petreceau tolănite pe scaunele de pe verandă. Unele, chiar după ce se însănătoşeau, nu vroiau să mai plece de acolo, atît de mult îl plăceau pe Doctor şi le pria în casa lui. Şi. cum pe el nu—l lăsa inima să le refuze cînd ele îl rugau să le îngăduie să mai rămînă, se pricopsea cu tot mai multe animale.

Într—o seară, stînd pe gardul grădinii şi fumîndu—şi pipa, Doctorul zări un italian cu o flaşnetă şi o maimuţă în lesă. Doctorului i se păru că maimuţa e tare murdară şi nefericită, iar pe deasupra şi zgarda îi era prea strimtă. Aşa că îi luă maimuţa italianului, îi dădu acestuia un şiling şi—i spuse s—o şteargă de—acolo. Flaşnetarul se înfurie grozav şi—i spuse Doctorului că vrea să păstreze animalul. însă Dolittle îi răspunse că, dacă n—o şterge imediat de—acolo. Îi dă şi—un pumn în nas. Doctorul era un bărbat puternic, chiar de nu era foarte înalt. Aşa că italianul se îndepărtă înjurînd. În vreme ce maimuţa i—a rămas Doctorului, găsindu—şi în felul ăsta un cămin fericit. Celelalte animale din casă au botezat—o Chee—Chee, care—i un cuvînt destul de comun în limba maimuţelor, însemnînd *ghimbir*.

Altă dată, venind circul în Puddleby, s—a întîmplat ca, apucîndu—l durerea de dinţi, crocodilul să evadeze şi să se ascundă fix în grădina Doctorului. Acesta i—a vorbit pe limba crocodililor, l—a dus în casă şi i—a potolit durerea. Însă, cînd crocodilul a văzut ce casă frumoasă avea Doctorul, cu încăperi separate pentru diferitele feluri de animale, n—a mai vrut să plece de acolo. Aşa că l—a rugat pe Dolittle dacă n—ar putea să doarmă în bazinul cu peşti din curte, promiţînd solemn că n—o să mănînce peştii. Iar atunci cînd îngrijitorii de la circ au venit să—l ia de acolo, el s—a arătat atît de fioros şi de sălbatic, încît circarii au plecat speriaţi, lăsîndu—l în plata Domnului. însă. în afară de acest episod, crocodilul s—a arătat blînd ca un pisoiaş faţă de toţi ceilalţi din casă.

De acum însă, doamnele în vîrstă nu—şi mai aduceau pekinezii la consultaţie de frica crocodilului. Iar fermierii nu vroiau să creadă că reptila n—o să le mănînce mieii şi vitele bolnave. Aşa că Doctorul a trebuit să—i ceară crocodilului să se întoarcă la circ. însă acesta vărsă atîtea lacrimi şi se rugă atît de mult să fie lăsat să rămînă acolo, că pînă la urmă pe Doctor nu—l mai lăsă inima să—l alunge.

Aşa că Doctorul s—a pomenit cu soră—sa pe cap.

—John. i—a spus ea. trebuie să scapi de creatura asta. Vezi bine că fermierii şi doamnele în vîrstă nu—şi mai aduc aici animalele. Tocmai acum, cînd începuse iar să ne meargă bine! Chestia asta o să ne ruineze. Asta e ultima picătură, să ştii! Refuz să mai am grija casei dacă nu—l alungi pe aligator!

—Nu—i aligator, spuse doctorul. E crocodil.

—Nu—mi pasă cum îi spui. răspunse soră—sa. Oricum i—ai spune, e ceva ce nu—ţi face nici o plăcere să găseşti sub pat. Nu—l vreau în casă şi basta!

—Dar mi—a promis, se apără Doctorul, că n—o să muşte pe nimeni. Iar la circ nu—i place. Şi nici n—am bani să—l trimit în Africa natală. Dar el îşi vede de treaba lui şi e bine crescut. Nu mai fă atîtea mofturi.

—Îţi spun pentru ultima oară: VREAU SĂ DISPARĂ! ţipă Sarah. Mănîncă linoleumul. Dacă nu—l alungi chiar în clipa asta, eu plec, plec să...să mă mărit!

—Foarte bine! Du—te şi mărită—te! N—am ce—i face! răspunse Doctorul şi scoţîndu—şi de pe cap pălăria, ieşi în grădină.

„Mare belea şi banii ăştia", îşi spunea el. „Ce bine ne—am fi descurcat de n—ar fi fost inventaţi! Ce contează banii, dacă eşti fericit?"

Însă, curînd şi animalele începură să—şi facă griji. într—o seară, în vreme ce Doctorul dormea în fotoliul său de lîngă cuptor, se apucară să dezbată problema în şoaptă. Too—Too, bufniţa, era tare la aritmetici şi calculă că le rămăseseră bani cît pentru încă o săptămînă, asta cu condiţia să mănînce doar o singură masă pe zi şi nimic mai mult. Iar papagalul spuse şi el:

—Cred că fiecare dintre noi e dator să facă o parte din muncile casnice. Măcar atîta putem face. în definitiv, din pricina noastră bătrînul a ajuns aşa de singur şi sărac.

Aşa că s—a hotărît ca maimuţoiul Chee—Chee să gătească şi să peticească hainele rupte. Cîinele

trebuia să măture casa, rața să șteargă praful și să facă paturile, iar bufniței Too—Too i—a revenit contabilitatea. Porcul a fost numit grădinar iar pe Polynesia, pentru că era cea mai în vîrstă. au numit—o stăpîna gospodăriei și spălătoreasă. Bineînțeles că, la început, noile sarcini li s—au părut foarte dificile. Doar lui Chee—Chee îi venea mai ușor. fiindcă avea mîini și se descurca la treabă ca un om. însă curînd s—au obișnuit, amuzîndu—se teribil la vederea cîinelui Jip îngrijind podelele cu o cîrpă legată de coadă pe post de mătură. Trecu puțină vreme pînă cînd, făcîndu—și fiecare treaba așa de mine, îl făcură pe Doctor să afirme că niciodată casa lui nu fusese afît de curată și de bine îngrijită.

O vreme, lucrurile au mers, în felul ăsta, destul de bine. Dar totuși, fără bani, nu le mergea grozav. Animalele au făcut chiar și un stand cu legume și flori, unde vindeau ridichi și trandafiri oamenilor care le treceau prin fața casei. Însă tot nu cîștigau destui bani pentru a—și plăti facturile. Totuși. Doctorul nu părea îngrijorat. Cînd papagalul a venit să—i spună că pescăria n—o să le mai livreze peşte, spuse:
—Nu—i nimic. Atîta vreme cît găinile vor oua și vacile ne vor da lapte o să mîncăm omletă și iaurt. Iar în grădină mai avem o grămadă de legume, iarna—i departe. Nu te agita. Ăsta era necazul cu Sarah: se agita prea mult și degeaba. Mă întreb ce—o fi făcînd acum. E o femeie de treabă. în felul ei.

Însă în anul acela zăpada căzu mai devreme decît de obicei. Și chiar dacă bietul cal strînsese o grămadă de lemne din pădurea de la marginea orașului, ca să aibă tot timpul aprins un foc zdravăn în bucătărie, cele mai multe legume fuseseră mîncate ori erau acoperite de zăpadă, așa că animalele începură să sufere de foame.

CAPITOLUL PATRU. UN MESAJ DIN AFRICA

Iarna aceea a fost teribil de friguroasă. Într—o noapte de decembrie, în vreme ce stăteau cu toţii în jurul focului din bucătărie, iar Doctorul le citea dintr—o carte din cele scrise de el însuşi în limba animalelor, bufniţa Too—Too şopti speriată:
—Şşş! Ce se aude afară?

Au ciulit urechile şi—au auzit zgomot de paşi grăbiţi. Apoi uşa se deschise iar maimuţa Chee—Chee dădu buzna înăuntru cu răsuflarea tăiată.
—Doctore! ţipă maimuţoiul. Tocmai am primit o veste de la văru' din Africa. Cică bîntuie printre maimuţele de—acolo o boală groaznică. Se molipsesc toate, şi mor pe capete. Au auzit de tine şi te roagă din suflet să mergi în Africa şi să pui capăt molimei.
—Şi cine a adus mesajul? întrebă Doctorul punînd ochelarii şi cartea la o parte.
—O rîndunică. răspunse Chee—Chee. E afară, pe burlan.
—Cheam—o înăuntru lîngă foc, zise Doctorul. Cred că e îngheţată bocnă. Suratele ei au zburat spre sud acum şase săptămîni!

Aşa c—au chemat—o pe rîndunică în casă. Ea intră, strînsă ghemotoc şi tremurînd şi deşi la început se arătă speriată, de îndată ce se mai încălzi niţel, se aşeză pe o poliţă şi începu saşi spună povestea. Cînd termină. Doctorul zise:
—Aş pleca bucuros în Africa, mai ales cu vremea asta urîtă. Însă tare mă tem că nu prea avem bani de bilete. Chee—Chee, adu—mi te rog puşculiţa.

Chee—Chee se cocoţă pînă la raftul cel mai de sus al dulapului şi luă puşculiţa. Nu era nimic în ea, nici măcar un penny.
—Puteam să jur că mai erau acolo doi pence, zise Doctorul.
—ERAU, zise bufniţa, pînă nu i—ai cheltuit pe o zăngănitoare pentru puiul bursucului, atunci cînd i—au dat dinţii.
—Chiar aşa? se miră Doctorul. Vai de mine! Ce mai pacoste şi banii ăştia! Dar nu—i nimic. Poate că. de mă voi duce la malul mării o să pot împrumuta o ambarcaţiune care să ne ducă pînă în Africa. Am cunoscut pe vremuri un marinar — şi—a adus la mine copilul bolnav de pojar. Copilul s—a făcut bine. aşa că poate o să ne împrumute barca lui.

Aşa se face că. a doua zi dimineaţa, Doctorul s—a dus la ţărm. Şi cînd s—a întors de—acolo. Le—a spus animalelor că totul era în regulă — marinarul avea să le împrumute barca. Iar crocodilul, maimuţoiul şi papagalul s—au înveselit foarte şi au început să cînte, asta fiindcă se întorceau în Africa, adică acasă. Apoi Doctorul spuse:
—N—am să vă pot lua cu mine decît pe voi trei. împreună cu cîinele Jip, cu răţoiul Dab—Dab, purcelul Gub—Gub şi bufniţa Too—Too. Restul animalelor, bursucii, popîndăii şi liliecii vor trebui să se întoarcă pe cîmp, unde s—au născut, şi să rămînă acolo pînă la întoarcerea noastră. Însă de vreme ce cele mai multe dintre ele hibernează, n—o să le deranjeze prea tare. Unde mai pui că nici nu le—ar prii o călătorie în Africa.

Apoi, Polynesia. care mai avusese parte de călătorii lungi pe mare, a început să—i înşire Doctorului lucrurile ce trebuiau luate într—o călătorie pe mare.
—Trebuie să iei o grămadă de pesmet, spuse ea. Şi conserve de carne, şi o ancoră.
—Bănuiesc că ambarcaţiunea o să aibă şi ancoră, spuse Doctorul.
—Nu strică să te asiguri, răspunse papagalul. Fiindcă—i foarte importantă. Fără ancoră, n—o să poţi opri. Şi—ţi mai trebuie şi—un clopot.
—La ce—o să—mi folosească aşa ceva? întrebă Doctorul.
—Ca să anunţi ora exactă, zise Polynesia. Suni din el din jumătate în jumătate de oră şi aşa o să ştii cît e ceasul. Şi mai ia cu tine mulţi colaci de frînghie — nu ştii niciodată cînd ai de nevoie de ea într—o călătorie.

Dar asta—i făcu să cadă pe gînduri: de unde aveau să facă rost de bani ca să cumpere toate cele necesare?
—Oh, fir—ar! Iar bani! strigă Doctorul. Doamne! De abia aştept să ajung în Africa, unde n—o să mai avem nevoie de bani. Mă duc să—l rog pe băcan să m—aştepte de bani pînă la întoarcere. Nu. mai bine

îl trimit pe marinar.

Aşa că marinarul se duse la băcan. Şi, pînă la urmă, se întoarse cu toate cele trebuincioase. Apoi animalele s—au pus pe împachetat. După aceea au închis apa, pentru ca ţevile să nu îngheţe, au tras obloanele, au încuiat uşile şi au lăsat cheia bătrînului cal care locuia în grajd. Şi după ce—au verificat ca în şură, să fie destul fin pentru cal ca să—l scoată din iarnă, şi—au dus bagajele la ţărm şi s—au îmbarcat. Pisicarul i—a condus pînă acolo, aducînd cu sine o budincă cu slănină, ca dar pentru Doctor, fiindcă, zicea el nu puteai găsi budincă cu slănină în străinătate.

De îndată ce s—au îmbarcat, purcelul Gub—Gub întrebă unde—s paturile, fiindcă era patru după—amiaza. iar el trebuia să—şi facă somnul. Aşa că Polynesia îl conduse sub punte
şi—i arătă paturile, aşezate unele peste altele ca rafturile într—o bibliotecă.

—Păi, ăsta nu—i pat! strigă Gub—Gub. Ăsta—i raft!

—Aşa—s paturile pe o corabie, răspunse papagalul. Nu—s rafturi. Cocoaţă—te într—unui şi culcă—te. Poţi să zici că eşti într—o cuşetă.

—Cred că. deocamdată, n—am să mă culc. Sînt prea agitat. Am să urc pe punte să văd cum plecăm.

—Ei, nu—i decît prima ta călătorie, spuse Polynesia. O să te obişnuieşti cu viaţa asta, după o vreme.

Apoi urcă şi ea pe punte, cîntînd încetişor, ca pentru sine:

Am văzut Marea Neagră şi pe cea Roşie
Insulei Wight[2] *ocol i—am dat;*
Am descoperit şi Rîul Galben,
Şi—n cel Oranj am înotat.
Groenlanda[3] *o văzui de multe ori.*
Pe oceanul Albastru navigînd.
Dar, Jane, sătul de—atîtea culori.
La tine—am să mă—ntorc în curînd.

Tocmai cînd erau gata de plecare, Doctorul îşi dădu seama că trebuie să se întoarcă pe uscat ca să întrebe de drumul spre Africa. Însă rîndunica, spunînd că mai fusese în Africa de multe ori. Îi asigură că—i va conduce cu bine într—acolo. Aşa că Doctorul ridică ancora şi călătoria începu.

---

[2] *Wight* se pronufă identic cu *white* — alb
[3] Groenlanda; în original *Greenland* — ţara verde

CAPITOLUL CINCI. MAREA CĂLĂTORIE

Şi—au navigat vreme de şase săptămîni, peste marea înspumată, urmînd calea rîndunelei care le zbura la proră. Pe timp de noapte, rîndunica purta la gît o mică lanternă, ca să poată fi văzută pe întuneric. Iar marinarii aflaţi pe corăbiile cu care—şi încrucişau calea spuneau că aceea trebuie să fie o stea căzătoare.

Îndreptîndu—se spre sud, vremea era din ce în ce mai călduroasă. Polynesia. Chee—Chee şi crocodilul se bucurau de soarele arzător. Alergau veseli dintr—o parte în alta a corăbiei, aplecîndu—se peste bord ca să vadă dacă nu cumva se zăreşte Africa. însă purcelul, cîinele şi bufniţa Too—Too nici nu se puteau mişca pe aşa o căldură şi stăteau întinşi într—un ungher al navei, la umbra unui tun mare. cu limbile atîrnînd şi bînd limonada. Dab—Dab, răţoiul, reuşea să se răcorească aruncîndu—se în mare şi înotînd în urma corăbiei. Din cînd în cînd, atunci cînd creştetul i se înfierbînta prea tare, se scufunda pe sub navă şi ieşea pe partea cealaltă. În plus, în felul ăsta reuşea să prindă şi niscaiva heringi, fiindcă marţi şi vineri toţi mîncau peşte, ca să le ajungă carnea mai multă vreme.

Cînd ajunseră pe undeva pe lîngă Ecuator, zăriră nişte peşti zburători apropiindu—se. Peştii au întrebat—o pe Polynesia dacă aceea e corabia Doctorului Dolittle. Iar cînd ea le răspunse că aceea e, s—au bucurat foarte tare fiindcă, spuneau ei, maimuţele din Africa începuseră să—şi facă griji, crezînd că Doctorul n—o să mai vină. Polynesia i—a întrebat şi ea cîte mile mai au de străbătut. Iar peştii i—au răspuns că, pînă la ţărmul Africii, nu mai erau decît vreo cincizeci şi cinci de mile. Peste puţină vreme, o întreagă şcoală de delfini s—a apropiat de ei dansînd pe valuri. Delfinii au întrebat—o pe Polynesia dacă aceea e corabia faimosului doctor. Iar cînd au aflat că aceea era, l—au întrebat pe papagal dacă Doctorul avea nevoie de ceva pentru călătorie. Iar Polynesia le—a răspuns:

—Da! Am cam rămas fără ceapă.

—Nu departe de aici, răspunseră delfinii, ştim noi o insulă unde cresc o minunăţie de cepe sălbatice. Ţineţi drept — noi mergem într—acolo să vă culegem cîteva.

Zicînd acestea, delfinii se avîntară din nou în apele mării. Şi în curînd papagalul îi zări din nou. venind dinspre pupa şi trăgînd după ei prin valuri o mulţime de cepe adunate în plase făcute din iarbă de mare.

În seara zilei următoare, pe cînd soarele tocmai apunea, Doctorul spuse:

—Dă—mi telescopul Chee—Chee. Călătoria noastră e pe sfîrşite. În curînd vom zări ţărmurile Africii.

Şi nu trecu nici o jumătate de oră — sau cam aşa ceva, iar lor li se păru că zăresc în depărtare ceva ce ar fi putut fi pămîntul. Însă, cum se făcuse deja întuneric, nu puteau fi prea siguri de asta. Apoi. dintr—o dată, se porni o furtună grozavă, cu tunete şi fulgere. Vîntul urla, ploaia cădea în torente, iar valurile se ridicau atît de înalte că se spărgeau peste corăbioara lor. La un moment dat, se auzi un mare TROSC! Corabia se opri şi se înclină pe o parte.

—Ce s—a întîmplat? întrebă Doctorul ieşind din cală.

—Nu sînt sigură, răspunse Polynesia, dar cred că am eşuat. Spuneţi—i răţoiului să meargă să vadă despre ce—i vorba.

Aşa că Dab—Dab se scufundă în mare. Iar cînd ieşi la suprafaţă le spuse că loviseră o stîncă. Fundul navei era găurii şi apa intra înăuntru. Aveau să se scufunde repede.

— Cred că ne—am lovit de Africa! spuse Doctorul. Vai de mine! Cred că va trebui să înotăm cu toţii pînă la ţărm.

Însă Chee—Chee şi Gub—Gub nu ştiau să înoate.

—Aduceţi frînghia! porunci Polynesia. V—am spus eu c—o să ne fie de folos o dată şi—odată. Unde—i răţoiul? Vino—ncoace, Dab—Dab! la capătul ăsta de frînghie, zboară cu el pînă la mal şi leagă—l de un palmier. Noi o să legăm de navă celălalt capăt. Iar cei care nu ştiu să înoate se vor agăţa de frînghie şi vor merge aşa pînă la mal. Va fi un fel de „linie a vieţii".

În felul acesta au ajuns toţi cu bine la ţărm — unii înot, alţii în zbor, iar cei care au mers agăţaţi de frînghie aducînd cu ei cufărul şi valiza Doctorului. Doar corăbioara lor nu mai era bună de nimic, aşa cu fundul găurit. Marea furioasă a făcut—o ţăndări izbind—o de stînci, din ea rămînînd doar cîteva scîndurele plutind pe valuri. Echipajul s—a adăpostit într—o grotă uscată pe care au găsit—o pe malul stîncos şi au aşteptat acolo să se potolească furtuna.

Cînd, a doua zi dimineaţă, soarele răsări, o porniră cu toţii spre o plajă, ca să se usuce.
—Bătrîna Africă! suspină Polynesia. Ce bine e să te întorci acasă! Gîndiţi—vă numai: mîine se fac exact o sută şaizeci şi nouă de ani de cînd am plecat. Nu s—a schimbat nimic. Aceiaşi palmieri bătrîni, acelaşi pămînt roşiatic, aceleaşi bătrîne furnici negre. Nicăieri nu—i ca acasă!

Ceilalţi băgară de seamă că papagalul avea lacrimi în ochi. Într—atît era de emoţionată că—şi revedea patria.

Doctorul îşi pierduse jobenul, luat de vînt în timpul furtunii. Aşa că Dab—Dab porni în căutarea lui. Pînă la urmă îl zări, plutind departe pe valuri ca un vaporaş de jucărie. Cînd ajunse la el, găsi înăuntru pe unul din şoriceii albi, tremurînd speriat.
—Ce faci aici? întrebă răţoiul. Ţi s—a spus să rămîi acasă, la Puddleby.
—N—am vrut să rămîn acasă, răspunse şoricelul. Am vrut să văd cum e în Africa. Am rude aici. Aşa că m—am ascuns printre bagaje şi am ajuns pe navă laolaltă cu pesmetul. Cînd nava s—a scufundat, m—am speriat foarte tare, fiindcă nu ştiu să înot prea bine. Am înotat eu cît am putut, însă mi—am pierdut suflul foarte repede şi am crezut c—am să mă înec. Însă chiar în acea clipă, pălăria bătrînului s—a apropiat de mine plutind. Aşa că am intrat în ea fiindcă nu voiam să mă duc la fund.

Aşa că răţoiul luă pălăria cu şoarece cu tot şi o duse Doctorului la ţărm. S—au adunat toţi să se uite.
—Iată ceea ce am putea numi un pasager clandestin, spuse papagalul.

Pe urmă. în timp ce căutau un loc în cufăr în care şoricelul să călătorească confortabil, maimuţa Chee—Chee tresări brusc:
—Şşş! Se aud paşi în junglă!

Au încremenit cu toţii şi au ciulit urechile. Curînd zăriră un bărbat negru apropiindu—se dinspre pădure. Acesta îi întrebă ce caută acolo.
—Numele meu e Doctor John Dolittle, răspunse Doctorul. Am fost chemat în Africa să vindec maimuţele bolnave.
—Trebuie să vă înfăţişaţi Regelui, spuse bărbatul cel negru.
—Care Rege? întrebă Doctorul care nu vroia să mai piardă timpul.
—Regele din Jolliginki, răspunse bărbatul. Pămîntul pe care vă aflaţi îi aparţine. Iar toţi străinii trebuie aduşi înaintea lui. Urmaţi—mă!

Aşa că şi—au adunat bagajele şi au pornit la drum. călăuziţi prin junglă de bărbatul cel negru.

CAPITOLUL ŞASE. POLYNESIA ŞI REGELE

După ce au străbătut o mică parte din pădurea deasă, au ajuns în mijlocul unei poiene largi şi luminoase. Acolo zăriră palatul regal care era făcut din noroi uscat. în el locuiau Regele cu Regina lui, Ermintrude. Împreună cu fiul lor, Prinţul Bumpo. Prinţul era plecat pe rîu la pescuit de somoni. însă Regele şi Regina erau acolo, aşezaţi sub o umbrelă în faţa porţii palatului. Regina Ermintrude dormea.

Cînd Doctorul ajunse la palat, Regele îl întrebă cu ce treburi venise acolo. Iar Doctorul îi explică de ce venise în Africa.

—N—am să vă dau voie să călătoriţi pe pămînturile mele, spuse Regele. Acum mulţi ani. un om alb a sosit pe ţărmurile mele. M—am purtat frumos cu el. însă după ce a săpat o mulţime de gropi în pămînt ca să scoată din ele aur, după ce a ucis toţi elefanţii ca să le ia colţii de fildeş, a plecat în secret cu corabia lui fără ca măcar să spună „Mulţumesc". Niciodată nu va mai călători om alb pe pămînturile din Jolliginki.

Apoi Regele se întoarse spre unul din oamenii negri care—i stăteau prin preajmă şi spuse:

—Luaţi—l pe acest vraci, cu animalele lui cu tot, şi aruncaţi—i în cea mai sigură închisoare.

Şase bărbaţi negri îi luară pe Doctor şi echipajul lui şi—i închiseră într—o temniţă de piatră. Temniţa nu avea decît o mică ferestruică, undeva foarte sus şi aceea zăbrelită. Iar uşa era solidă şi groasă. S—au întristat toţi. Purcelul Gub—Gub a început să plîngă. Însă Chee—Chee îl ameninţă cu bătaia dacă n—avea să înceteze imediat cu zgomotul acela oribil. Aşa că purcelul se linişti.

—Sîntem toţi aici? întrebă Doctorul, după ce se obişnui cu lumina slabă.

—Da, cred că da, răspunse răţoiul şi începu să—i numere.

—Unde e Polynesia? întrebă crocodilul. N—o văd aici.

—Eşti sigur? se sperie Doctorul. Uită—te mai bine. Polynesia! Polynesia! Unde eşti?

—Presupun c—a evadat, bodogăni crocodilul. Frumos, n—am ce zice: s—o şteargă în junglă de îndată ce prietenii ei intră la necaz.

—Nu—s eu pasărea aia de care vorbeşti, răspunse papagalul, cocoţîndu—se afară din buzunarul de la pulpana hainei Doctorului. Vezi bine, sînt destul de mică şi încap printre gratiile de la fereastră. Mi—era teamă c—au să vadă şi ei asta şi—au să mă pună într—o cuşcă. Aşa că. în timp ce Regele îşi ţinea discursul, m—am ascuns în buzunarul Doctorului. Si, iată—mă—s! E ceea ce se cheamă un „şiretlic", mai spuse ea, aranjîndu—şi penele cu ciocul.

—Slavă Domnului! ţipă Doctorul. Ai avut noroc că nu m—am aşezat pe tine.

—Acum. ascultaţi la mine! spuse Polynesia. La noapte, de îndată ce se întunecă, o să mă strecor printre gratii şi o să zbor la palat. Şi apoi — o să vedeţi voi — am să găsesc o cale să—l conving pe Rege să ne dea drumul de aici.

—Oh, şi ce crezi TU c—o să poţi face?! zise Gub—Gub, trăgîndu—şi nasul şi începînd din nou să plîngă. Eşti doar o pasăre!

—E adevărat, răspunse papagalul. însă nu uita că, deşi sînt doar o biată pasăre. POT VORBI CA UN OM. Şi—i mai şi cunosc pe oamenii ăştia.

Aşa că în noaptea aceea, în vreme ce luna strălucea printre ramurile palmierilor şi toţi oamenii regelui dormeau duşi, papagalul se strecură printre gratiile temniţei şi zbură spre palat. Fereastra de la cămară fusese spartă de o minge de tenis cu o săptămînă în urmă. Aşa că Polynesia sări înăuntru prin gaura din geam. Îl auzi pe Prinţul Bumpo sforăind în dormitorul lui din capătul palatului. Urcă scările în vîrful picioarelor şi ajunse în dormitorul Regelui. Deschise încetişor uşa şi aruncă o privire. Regina era plecată la dans în noaptea aceea, la vărul ei, însă Regele era la locul lui. În pat, dormind adînc. Polynesia se strecură în cameră şi se vîrî sub pat. Apoi tuşi, aşa cum ştia ea că tuşeşte Doctorul. Polynesia putea imita pe oricine. Regele deschise ochii şi spuse somnoros:

—Ermitrunde, tu eşti? (Credea că e Regina lui. întoarsă de la dans).

Apoi papagalul tuşi din nou, tare, bărbăteşte. La care Regele se ridică, treaz de—a binelea, şi spuse:

—Cine—i acolo?

—Sînt Doctorul Dolittle, răspunse papagalul, exact aşa cum ar fi făcut—o însuşi Doctorul.

—Ce cauţi la mine—n dormitor? ţipă Regele. Cum ai îndrăznit să ieşi din temniţă?! Unde eşti? Nu te văd.

Însă papagalul îi răspunse doar cu un hohot de rîs, un hohot puternic, sănătos, ca al Doctorului.

—Nu mai rîde şi vino aici imediat, ca să te pot vedea, zise Regele.
—Rege nebun! răspunse Polynesia. Oare ai uitat că stai de vorbă cu Doctorul John Dolittle. cel mai grozav bărbat de pe pămînt? Bineînţeles că nu mă poţi vedea. Sînt invizibil. Pot face asta, pot face orice. Acum ascultă—mă: am venit la tine în noaptea asta ca să te avetizez. Dacă n—ai să ne laşi, pe mine şi animalele ce mă însoţesc, să călătorim pe pămînturile tale, am să răspîndesc în regatul tău o boala aidoma cu cea care le răpune pe maimuţe. Fiindcă eu pot să—i fac bine pe oameni, dar pot să—i şi îmbolnăvesc. Iar asta doar ridicînd degetul mic. Trimite gărzile să deschidă temniţa, sau o să te lovească guta înainte ca soarele să răsară peste dealurile din Jolliginki.

Regele începu să tremure foarte înspămîntat.
—Doctore, strigă el, o să fac cum spui tu. Numai nu—ţi ridica degetul mic, te rog! Şi Regele sări din pat, alergă şi le spuse gărzilor să deschidă uşa temniţei. De îndată ce Regele plecă. Polynesia fugi pe scări şi ieşi din palat prin fereastra cămării. Însă Regina, care tocmai voia să intre în casă prin uşa din spate, zări papagalul strecurîndu—se prin geamul spart. Iar cînd Regele se întoarse îi povesti tot ce văzuse. Atunci, Regele înţelese că fusese păcălit şi se înfurie amarnic. Dădu fuga la închisoare. însă era deja prea tîrziu. Uşa era deschisă, temniţa goală. Doctorul cu animalele lui plecaseră de acolo.

CAPITOLUL ŞAPTE. PODUL MAIMUŢELOR

Regina Ermintrunde nu—l mai văzuse niciodată pe Rege atît de furios ca în noaptea aceea. îşi scrîşnea dinţii de mînie. Făcea pe toată lumea în toate felurile. A aruncat pînă şi—n pisica palatului cu periuţa de dinţi. Alerga de colo—colo îmbrăcat numai în cămaşă de noapte, trezindu—şi soldaţii şi trimiţîndu—i în junglă ca să—l prindă pe Doctor. Apoi îi trimise pe urmele Doctorului şi pe servitori — pe bucătari, pe grădinari şi chiar pe bărbier şi pe preceptorul Prinţului Bumpo — ba chiar şi pe Regină o trimise, chiar dacă era obosită fiindcă dansase în nişte pantofi care o strîngeau.

În vremea asta. Doctorul şi animalele lui alergau mîncînd pămîntul prin junglă, spre Ţara Maimuţelor. Gub—Gub, cu picioarele lui scurte, obosi în curînd şi Doctorul fu nevoit să—l ducă în braţe, ceea ce nu era tocmai uşor, pentru că mai duceau cu ei şi cufărul şi geanta.

Regele din Jolliginki credea că—i va fi uşor armatei să—i găsească pe fugari, deoarece Doctorul se afla într—un ţinut străin şi nu ştia încotro s—o apuce. Dar Regele greşea, căci maimuţa Chee—Chee cunoştea toate cărările junglei chiar mai bine decît oamenii Regelui. Aşa că ea îi conduse pe Doctor şi pe animalele lui în cea mai deasă parte a junglei — un loc unde nici un om nu mai pusese piciorul — şi îi ascunse pe toţi în scorbura unui copac uriaş.

—Am face bine să aşteptăm aici, spuse Chee—Chee, pînă soldaţii vor merge înapoi la culcare. Apoi putem pleca spre Ţara Maimuţelor.

Aşa că rămaseră acolo peste noapte. Îi auzeau pe oamenii Regelui căutînd şi vorbind prin jungla care—i înconjura. Dar erau în siguranţă, căci în afară de Cbee—Chee nimeni nu cunoştea ascunzătoarea — nici măcar celelalte maimuţe. într—un sfîrşit, pe cînd razele soarelui începuseră să se strecoare prin frunzişul des de deasupra lor, o auziră pe Regina Ermintrude spunînd cu o voce foarte obosită că n—avea rost să mai caute, că mai bine s—ar fi întors cu toţii la casele lor ca să se culce. Imediat ce toţi soldaţii plecară, Chee—Chee îi scoase pe Doctor şi pe animale din ascunzătoare şi o porniră cu toţii spre Ţara Maimuţelor. Era un drum tare lung şi oboseau adesea — mai ales Gub—Gub. Dar de fiecare dată cînd începea să se vaite îi dădeau lapte din nucile de cocos, căci îi plăcea tare mult.

Nu se puteau plînge în privinţa mîncării şi băuturii, pentru că Chee—Chee şi Polynesia cunoşteau toate fructele şi legumele care cresc în junglă, ştiind şi cum să le găsească — curmale, smochine şi arahide, ghimbir şi cartofi dulci. Îşi făceau limonada din sucul portocalelor sălbatice, îndulcită cu mierea pe care o găseau în stupii făcuţi de albine în scoarţa goală a copacilor. Indiferent ce—şi doreau, Chee—Chee şi Polynesia reuşeau întotdeauna să facă rost de acel lucru, sau măcar de ceva asemănător. Într—o zi i—au dus Doctorului nişte tutun, căci îl terminase pe cel adus de—acasă şi vroia să fumeze.

Noaptea dormeau în corturi făcute din frunze de palmier, pe paturi groase şi moi de iarbă uscată. Iar după un timp s—au obişnuit şi cu mersul pe jos: deja nu mai oboseau şi începea să le placă viaţa de hoinar. Dar erau întotdeauna foarte bucuroşi cînd se lăsa noaptea şi se opreau să se odihnească. Atunci Doctorul făcea un foc mic din vreascuri, iar după ce mîncau stăteau în cerc, acultînd—o pe Polynesia cum cînta despre mare sau pe Chee—Chee spunînd poveştile junglei.

Multe dintre poveştile lui Chee—Chee erau foarte interesante.

Chiar dacă, pînă să se apuce Doctorul Dolittle de scris, maimuţele nu aveau cărţi de poveşti, ele ţineau minte tot ceea ce se întîmplase pe vremuri povestindu—le poveşti puilor lor. Aşa că Chee—Chee povestea multe din cele pe care i le spusese bunica sa — poveşti despre lucruri întîmplate cu mult, mult, mult timp în urmă. înainte de Noe şi de Potop — poveşti despre vremurile în care oamenii se îmbrăcau cu piei de urs şi trăiau în caverne săpate în piatră şi îşi mîncau oile crude, căci nu ştiau să gătească, fiindcă nu descoperiseră focul. Şi le mai povestea despre marii mamuţi şi marile şopîrle, lungi cît un tren, care cutreierau munţii în acele vremuri, ronţăind vîrfurile copacilor. Adesea se minunau aşa de tare de ceea ce auzeau, încît la sfîrşitul poveştii observau că focul se stinsese. Iar atunci se grăbeau să aducă alte vreascuri ca să facă un alt foc.

Cînd armata Regelui se întorsese cu mîinile goale. Regele îi trimise înapoi pe toţi şi le porunci să nu se întoarcă din junglă pînă nu—l vor prinde pe Doctor. Aşadar, în vreme Doctorul şi animalele sale se îndreptau spre Ţara Maimuţelor, crezîndu—se în siguranţă, ei erau încă urmăriţi de oamenii Regelui. Dacă Chee—Chee ar fi ştiut asta, i—ar fi ascuns din nou. Dar nu ştia. Într—o zi Chee—Chee se urcă pe o stîncă înaltă şi se uită împrejur peste vîrfurile copacilor. Iar cînd coborî le spuse că erau destul de

aproape de Ţara Maimuţelor şi că în curînd vor ajunge.

În aceeaşi seară s—au întîlnit cu verişorul lui Chee—Chee şi cu alte maimuţe din cele care încă nu se îmbolnăviseră, şi care stăteau în copacii de la marginea unei mlaştini, aşteptîndu—i. Cînd văzură că Doctorul venise într—adevăr, maimuţele începură să facă un zgomot îngrozitor, aclamînd şi unduind frunze şi legănîndu—se pe ramuri, în semn de bun venit. Maimuţele vroiau să—i care geanta, cufărul şi tot ce avea — iar una dintre cele mai mari l—a luat în braţe pe Gub—Cub. care bineînţeles că obosise din nou. Apoi două dintre ele s—au grăbit să anunţe maimuţele bolnave că bunul doctor ajunsese în sfîrşit. Însă oamenii Regelui, care încă îi urmăreau, au auzit larma maimuţelor, aşa că şi—au dat seama unde era Doctorul, grăbind acum să—l prindă.

Maimuţa cea mare care—l ducea pe Oub—Oub mergea încetişor în spatele grupului cînd deodată îl văzu pe Căpitanul armatei strecurîndu—se printre copaci. Aşa că maimuţa îl ajunse din urmă pe Doctor şi—i spuse s—o ia la sănătoasa. Toţi au început să fugă mai repede decît fugiseră vreodată în viaţa lor. Oamenii Regelui, venind în urma lor, începură şi ei să alerge; cel mai repede alerga Căpitanul. Deodată, Doctorul se împiedică de geanta cu medicamente şi căzu în noroi, iar Căpitanul crezu că de data aceasta va pune sigur mîna pe el. Dar Căpitanul avea nişte urechi foarte lungi — deşi părul îi era foarte scurt. Şi, cum sări ca să—l prindă pe Doctor, una dintre urechile lui se prinse într—un copac, aşa că restul armatei trebui să se oprească să—l ajute.

Între timp însă, Doctorul se ridicase deja, alăturîndu—se tovarăşilor lui care goneau mîncînd pămîntul. La un moment dat, Chee—Chee strigă:

—De—acum nu mai e mult!

Dar chiar înainte de a trece în Ţara Maimuţelor se afla o prăpastie adîncă sub care şerpuia un rîu. Aici se termina Regatul Jolliginki: Ţara Maimuţelor era pe partea cealaltă, peste rîu, Jip cîinele, se uită în jos de pe marginea prăpastiei şi întrebă:

—Cum o să trecem?

—Vai! exclamă Gub—Gub. Oamenii Regelui sînt aşa de aproape. Uite—i! Mi—e teamă că vom fi duşi înapoi la închisoare. Şi începu să plîngă.

Dar maimuţa cea mare care—l ducea pe purcel în braţe, îl lăsă jos şi le strigă celorlalte maimuţe:

—Băieţi — un pod! Repede — faceţi un pod! Avem doar un minut. L—au eliberat pe Căpitan şi vin spre noi. Grăbiţi—vă! Un pod! Un pod!

Doctorul începu să se întrebe din ce vor face un pod şi privi în jur să vadă dacă nu cumva ascunseseră scînduri pe undeva. Dar cînd se uită din nou la stînca de pe marginea prăpastiei, acolo, atîrnînd deasupra rîului, era chiar podul — făcut din maimuţe vii! Pentru că în timp ce el se uita în altă parte, maimuţele, iuţi ca fulgerul, se prinseseră de mîini şi de picioare, transformîndu—se într—un pod. Maimuţa cea mare îi spuse Doctorului:

—Treceţi! Treceţi — toţi — grăbiţi—vă!

Lui Gub—Gub îi era puţin frică să treacă peste un pod atît de îngust la aşa o înălţime ameţitoare deasupra rîului. Dar trecu cu bine la fel ca toţi ceilalţi. John Dolittle trecu ultimul. Şi chiar pe cînd ajungea pe partea cealaltă, oamenii Regelui se îngrămădiră pe marginea prăpastiei. Toţi îşi agitau pumnii şi ţipau cu furie. Căci îşi dădeau seama că ajunseseră prea tîrziu. Doctorul şi toate animalele lui erau în siguranţă în Ţara Maimuţelor şi podul fusese tras.

Apoi Chee—Chee se întoarse spre Doctor şi—i spuse:

—Mulţi mari exploratori şi botanişti cu bărbile grizonate au aşteptat ascunşi în junglă săptămîni şi luni la rînd doar ca să vadă maimuţele făcînd această şmecherie. Dar n—am îngăduit niciodată pînă acum vreunui om alb să fie martor la aşa ceva. Tu eşti primul care vede faimosul Pod al Maimuţelor.

Doctorul se simţi foarte măgulit.

CAPITOLUL OPT. REGELE LEU

În curînd, John Dolittle deveni teribil de ocupat. Găsise sute şi mii de maimuţe bolnave, gorile, urangutani, cimpanzei, babuini cu faţă de cîine, maimuţe cenuşii, maimuţe roşii — de toate felurile. Multe muriseră deja.

Primul lucru pe care—l făcu a fost să le separe pe cele bolnave de cele sănătoase. Apoi i—a pus pe Chee—Chee şi pe verişorul lui să—i construiască o căsuţă. Următorul lucru: le—a obligat pe maimuţele încă sănătoase să vină la căsuţa să se vaccineze. Timp de trei zile şi trei nopţi maimuţele din junglă, din văi şi din munţi au tot venit la căsuţă, unde Doctorul stătea zi şi noapte, vaccinînd şi iar vaccinînd.

Apoi a pus să fie construită încă o casă — una mare. cu multe paturi; le—a pus pe toate cele bolnave în această casă. Dar atît de multe maimuţe erau bolnave, încît cele sănătoase nu reuşeau să le îngrijească. Aşa că Doctorul le trimise mesaje celorlalte animale, lei, leoparzi, antilope, să vină să dea o mînă de ajutor, însă Regele Leilor era o fiinţă tare mîndră. Cînd veni la casa aceea plină de paturi, părea nervos şi dispreţuitor.

—Îndrăzneşti să mă rogi pe mine, domnule? întrebă leul, săgetîndu—l cu privirea pe Doctor. îndrăzneşti să mă rogi pe mine — PE MINE, REGELE ANIMALELOR — să servesc o grămadă de maimuţe murdare? Păi, pe ele nu le—aş servi nici măcar în loc de gustare!

Deşi leul arăta groaznic de înfricoşător, Doctorul încercă din greu să nu—i arate că se teme de el.

—Nu te—am rugat să le mănînci, răspunse el cu o voce joasă. Şi pe deasupra, nu sînt murdare. Toate au făcut baie azi dimineaţă. Blana TA arată de parcă ar avea nevoie disperată
de un piaptăn. Ascultă: poate va veni o zi cînd se vor îmbolnăvi leii. Iar dacă nu le ajuţi acum pe animalele astea, leii s—ar putea trezi singuri cînd vor avea El probleme. E o chestie care li se întîmplă adeseori celor mîndri.

—Leii nu AU niciodată necazuri, ei doar FAC necazuri, spuse Regele, cu nasul pe sus. Apoi se îndreptă semeţ spre junglă, avînd impresia că făcuse un gest foarte înţelept.

De îndată, leoparzii îşi luară şi ei nasul la purtare şi refuzară să mai ajute. Iar atunci bineînţeles că şi antilopele — deşi erau prea timide ca să fie obraznice ca şi leul — ei bine. ELE scurmară pămîntul cu copitele şi zîmbind prosteşte, spuseră că niciodată n—au mai îngrijit pe nimeni.

Acum bietul Doctor era nebun de îngrijorare, întrebîndu—se de unde să facă rost de suficient ajutor pentru a avea grijă de miile de maimuţe căzute la pat. Se întîmplă însă ca Regele Leilor, întorcîndu—se la bîrlog, să fie întîmpinat de Regina Leoaică, care—i ieşi în cale cu părul vîlvoi.

—Unul din pui nu vrea să mănînce, spuse. Nu ştiu CE SA MĂ MAI FAC CU EL. N—a înghiţit nimic de aseară.

Apoi începu să plîngă şi să tremure de supărare, căci era o mamă bună, deşi era leoaică. Aşa că Regele intră în bîrlog şi—şi privi copiii — doi pui drăgălaşi. întinşi pe jos. Unul din ei nu arăta prea bine. Apoi leul îi povesti nevestei, cu mîndrie în glas, întîmplarea cu Doctorul. Dar ea se supără aşa de tare încît aproape că—l goni din bîrlog.

—Niciodată nu ai avut prea multă minte, strigă ea. Toate animalele, de aici şi pînă la Oceanul Indian, vorbesc despre omul ăsta minunat şi despre cum poate el să vindece orice fel de boală, despre cît de amabil e — singurul om din lume care vorbeşte limba animalelor! Iar acum. ACUM — cînd avem un copil bolnav, ţie ţi s—a năzărit să—l jigneşti! Prostănacule! Doar un prost poate să fie obraznic cu un doctor BUN. Tu!...şi începu să—şi tragă soţul de coamă. Întoarce—te imediat la omul cel alb, ţipă ea, şi spune—i că—i pare rău. Şi ia—i cu fine şi pe ceilalţi lei cu căpăţînile goale — şi pe proştii de leoparzi şi antilopele. Apoi fă tot ce—ţi spune Doctorul. Munceşte din greu! Şi poate va veni să ne vadă puiul mai tîrziu. Acum pleacă! GRĂBEŞTE—TE, îţi spun! Nu eşti un tată bun!

Aşa că Regele Leilor se întoarse la Doctor şi spuse:

—Animalele nu—s prea dornice să muncească. Nici nu le poţi învinui... Dar eu. văzînd că ai necazuri, nu mă deranjează să fac ceea ce pot — doar aşa, ca să—ţi fac plăcere — atîta timp cît nu trebuie să spăl creaturile astea. Le—am spus şi celorlalte animale de pradă să dea o mînă de ajutor. Leoparzii trebuie să ajungă dintr—un moment în altul...Oh. dacă tot veni vorba, avem un pui bolnav acasă. Eu nu cred că e prea grav. Dar nevasta e îngrijorată. Dacă ai drum într—acolo în seara asta, ai putea să arunci o privire, nu?

Doctorul fu tare fericit, pentru că toţi leii şi leoparzii, antilopele şi zebrele, girafele — toate animalele din junglă, de la munte şi din cîmpie veniră să—l ajute. Erau atît de multe încît trebui să le trimită pe unele acasă, păstrîndu—le doar pe cele mai inteligente.

În curînd maimuţele începură să se vindece. La sfîrşitul săptămînii, casa cea mare era pe jumătate goală. Iar la sfîrşitul celei de—a doua săptămîni şi ultima maimuţă se făcuse bine. Atunci munca Doctorului luă sfîrşit; era atît de obosit încît se culcă şi dormi trei zile fără ca măcar să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă.

CAPITOLUL NOUĂ. SFATUL MAIMUŢELOR

Chee—Chee a stat în faţa uşii Doctorului, nelăsînd pe nimeni să intre. Cînd, în sfîrşit, se trezi. John Dolittle le spuse maimuţelor că trebuie să se întoarcă în Puddleby. Maimuţele fură foarte surprinse, deoarece crezuseră că Doctorul va rămîne cu ele pentru totdeauna. Aşa că în noaptea aceea toate maimuţele se adunară în junglă ca să discute. Cimpanzeul—Şef se ridică şi spuse:
—De ce pleacă omul acesta? Nu e fericit aici cu noi? Dar nimeni nu putea să—i răspundă. Atunci Marea—Gorilă se ridică şi spuse:
—Cred că ar trebui să mergem toate la el şi să—l rugăm să rămînă. Poate dacă i—am face o casă nouă cu un pat mai mare şi poate dacă—i promitem multe maimuţe—servitoare care să muncească pentru el şi care să—i facă viaţa plăcută — poate atunci nu va mai dori să plece.

Atunci Chee—Chee se ridică, iar celelalte şoptiră: " Linişte! lată, Chee—Chee, Marele Călător, este pe cale să vorbească!"
—Prieteni, mă tem că e inutil să—l rugăm pe Doctor să rămînă. Datorează bani în Puddleby şi spune că trebuie să se întoarcă să—i dea înapoi.

Maimuţele s—au mirat:
—Ce sînt BANII?

Chee—Chee le spuse că în Ţara Oamenilor Albi nu puteai obţine nimic fără bani, era aproape imposibil SĂ TRĂIEŞTI fără bani. Cîteva maimuţe întrebară:
—Dar nu poţi nici să mănînci şi să bei fără să plăteşti?

Chee—Chee clătină din cap. Apoi le spuse că pînă şi el, pe cînd locuia cu flaşnetarul, fusese obligat să le ceară bani copiilor.

Cimpanzeul—Şef se întoarse spre Cel Mai Bătrîn Urangutan şi spuse:
—Vere, OAMENII ăştia sînt nişte fiinţe tare ciudate! Cine ar vrea să trăiască într—o asemenea ţară? Vai, ce meschin!

Atunci Chee—Chee spuse:
—Cînd ne—am pornit spre voi nu aveam barcă să trecem marea şi nici bani să cumpărăm hrană pentru călătorie. Aşa că un om ne—a împrumutat nişte biscuiţi şi i—am spus că—i vom plăti la întoarcere. Am împrumutat şi o barcă de la un marinar, dar aceasta s—a făcut ţăndări cînd am ajuns pe ţărmul Africii. Acum Doctorul spune că trebuie să se întoarcă să—i cumpere marinarului altă barcă, deoarece omul era sărac iar barca era toată avuţia lui.

Maimuţele rămaseră tăcute şi nemişcate, cugetînd adînc. Într—un sfîrşit, Cel Mai Mare Babuin se ridică şi spuse:
—Nu cred că ar trebui să—l lăsăm pe acest om bun să ne părăsească ţinutul fără să—i dăm un cadou minunat pe care să—l ducă acasă, astfel încît să ştie că—i sîntem recunoscători pentru tot ceea ce a făcut pentru noi.

Auzind acestea, o maimuţică roşie care stătea într—un copac strigă:
—Şi eu tot aşa cred.

Apoi toate au început să strige, făcînd mare tărăboi:
—Da, da. Să—i dăm cel mai frumos cadou pe care l—a primit vreodată un Om Alb!

Aşa că au început să se întrebe care ar putea fi cel mai bun lucru pe care să i—l dăruiască. O maimuţă spuse:
—Cincizeci de saci cu nuci de cocos! O alta zise şi ea:
—O sută de grămezi de banane! Măcar nu va mai trebui să—şi cumpere fructe în Ţara Unde Plăteşti Ca Să Mănînci!

Dar Chee—Chee le spuse că toate astea ar fi prea greu de cărat pe o asemenea distanţă şi că s—ar strica înainte ca jumătate din ele să fie mîncate.
—Dacă vreţi să—i faceţi plăcere, spuse, daţi—i un animal. Puteţi fi sigure că va fi bun cu el. Daţi—i un animal rar care nu se găseşte în menajerii.

Dar maimuţele întrebară:
—Ce sînt MENAJERIILE?

Chee—Chee le răspunse că menajeriile erau locuri din Ţara Omului Alb unde animalele erau puse în

cuşti pentru ca oamenii să vină şi să le privească. Maimuţele fură foarte uimite şi spuseră:
—Oamenii aceştia sînt ca tinerii necugetaţi — proşti şi uşor de amuzat. Chee—Chee vrea să spună că menajeria este o închisoare.

Apoi l—au întrebat pe Chee—Chee ce animal rar i—ar putea da Doctorului — unul pe care Oamenii Albi nu l—au mai văzut vreodată.
—Au vreo iguană acolo? Dar Chee—Chee răspunse:
—Da. este una la Grădina Zoologică din Londra. Alta spuse:
—Au vreo girafă okapi? Dar Chee—Chee răspunse:
—Da, în Belgia, unde m—a dus flaşnetatul acum cinci ani, aveau o girafă okapi într—un oraş mare numit Anvers.

O altă maimuţă întrebă:
—Au vreun tragemping? Atunci Chee—Chee spuse:
—Nu. Nici un Om Alb nu a văzut vreodată vreun tragemping.

CAPITOLUL ZECE. CEL MAI RAR ANIMAL

Acum nu mai există tragempingi. Dar demult, pe cînd trăia Doctorul Dolittle. încă mai erau cîţiva ascunşi în cele mai nepătrunse jungle din Africa: dar chiar şi atunci erau foarte, foarte puţini. Nu aveau coadă, ci un cap la fiecare capăt şi coarne ascuţite pe fiecare cap. Erau foarte ruşinoşi şi foarte greu de prins. Africanii prind majoritatea animalelor strecurîndu—se prin spatele lor cînd acestea nu sînt atente. Dar nu se putea aşa ceva cînd venea vorba de tragemping — pentru că, indiferent din ce parte te apropiai, întotdeauna erai în faţa lui. Şi pe deasupra, cele două capete dormeau pe rînd, unul din ele fiind mereu treaz — şi atent. De asta n—au fost niciodată prinşi şi văzuţi în grădini zoologice. Deşi mulţi dintre cei mai mari vînători şi cei mai inteligenţi proprietari de menajerii şi—au petrecut ani buni din viaţă răscolind jungla, indiferent de vreme, căutînd tragempingi, nici măcar unul n—a fost prins vreodată. Chiar şi pe vremea aceea era singurul animal cu două capete din lume.

Ei bine, maimuţele porniră prin junglă să vîneze acest ciudat animal. Şi după ce merseră kilometri buni. una din ele găsi o urmă ciudată pe malul unui rîu: ştiură de îndată că un tragemping e foarte aproape. Apoi o luară pe lîngă malul rîului şi văzură un loc unde iarba era înaltă şi deasă; şi—au dat seama că acolo era.

Aşa că se prinseră toate de mîini şi făcură un cerc mare în jurul peticului de iarbă. Tragempingul îi auzi venind şi încercă din greu să scape din cercul maimuţelor. Dar nu reuşi. Cînd văzu că n—are rost să încerce, se aşeză şi aşteptă să vadă ce vroiau. îl întrebară dacă ar fi dispus să plece cu

Doctorul Dolittle şi să fie expus în Ţara Oamenilor Albi. Dar tragempingul dădu din cap cu fermitate şi răspunse:

—Bineînţeles că nu!

Îi explicară că nu va fi închis într—o menajerie, ci doar expus, li spuseră că Doctorul era un om foarte bun, dar nu avea bani; oamenii vor plăti să vadă un animal cu două capete iar Doctorul se va îmbogăţi şi va putea înapoia barca pe care o împrumutase ca să vină în Africa. Dar tragempingul le răspunse:

—Nu. Doar ştiţi cît sînt de ruşinos — nu—mi place cîtuşi de puţin să se uite cineva la mine; şi aproape că începu să plîngă.

Timp de trei zile au încercat să—l convingă. La sfîrşitul celei de—a treia zi tragempingul spuse că va merge cu ele doar ca să vadă ce fel de om e Doctorul. Aşa că maimuţele se întoarseră cu tragempingul. Iar cînd ajunseră la căsuţa Doctorului, bătură la uşă. Raţa, care tocmai împacheta, le spuse să intre.

Chee—Chee duse animalul şi—l arătă cu mîndrie Doctorului.

—Ce mai e şi asta? întrebă John Dolittle uitîndu—se lung la ciudata creatură.

—Să ne apere Sfîntul! ţipă raţa. Oare cum reuşeşte să—şi pună ideile cap la cap?

—Mie nu mi se pare c—ar avea idei, spuse cîinele Jip.

—Acesta. Doctore, spuse Chee—Chee, este un tragemping —cel mai rar animal din junglele Africii, singurul animal din lume care are două capete! Ia—l acasă şi o să faci avere. Oamenii vor plăti ca să—l vadă.

—Dar nu vreau bani, spuse Doctorul.

—Ba da, vrei, spuse Dab—Dab, raţa. Nu mai ştii cît ne—am chinuit să plătim măcelarul din Puddleby? Şi cum crezi c—o să—i cumperi marinarului barca despre care ai vorbit, dacă nu ai bani?

—Aveam de gînd să—i construiesc una, răspunse Doctorul.

—Oh, fii serios! ţipă Dab—Dab. De unde ai face rost de lemn şi de cuie? Pe deasupra, din ce vom trăi? Vom fi mai săraci ca niciodată cînd ne vom întoarcere. Chee—Chee are dreptate: ia cu tine chestia asta ciudată!

—Păi, poate că totuşi ai dreptate, murmură Doctorul. Cu siguranţă ar fi frumos să am încă un animăluţ. Dar vrea—cum—se—numeşte să plece în străinătate?

—Da. voi merge, răspunse tragempingul, care văzuse numaidecît pe faţa Doctorului că—i un om de încredere. Ai fost tare amabil cu animalele de pe—aici — şi maimuţele îmi spun că sînt singurul care te poate ajuta. Dar trebuie să îmi promiţi că, dacă nu îmi place în Ţara Oamenilor Albi, mă vei trimite înapoi.

—Desigur, desigur, spuse Doctorul. Dar. scuză—mă că te întreb, nu eşti cumva înrudit cu familia căprioarelor?

—Ba da. răspunse tragempingul, cu gazela abisiniană şi cu antilopa asiatică, pe partea mamei.

Străbunicul tatălui meu a fost ultimul Unicorn.
—Foarte interesant, murmură Doctorul. Apoi luă o carte din cufărul pe care—l împacheta Dab—Dab şi începu să întoarcă paginile. Să vedem dacă...
—Observ, spuse raţa, că vorbeşti numai cu una din guri. Celălalt cap nu poate vorbi?
—Oh, ba da, răspunse tragempingul. Dar păstrez cealaltă gură mai ales pentru mîncat. Aşa pot vorbi în timp ce mănînc fără să par necioplit. Cei din neamul nostru au fost întotdeauna foarte politicoşi.

Cînd terminară cu împachetatul şi totul era deja pregătit pentru drum, maimuţele dădură o petrecere mare în cinstea Doctorului la care au luat parte toate animalele din junglă. Au mîncat ananas, mango, miere şi alte bunătăţi.

După ce toţi au terminat de mîncat. Doctorul s—a ridicat şi a spus:
—Prieteni: nu mă pricep să ţin discursuri după cină, ca alţi oameni; pe deasupra, tocmai am mîncat multe fructe şi miere. Dar vreau să vă spun că plecarea din minunata voastră ţară mă întristează nespus. Totuşi, pentru că am treburi în Ţara Oamenilor Albi, trebuie să plec. După plecarea mea, amintiţi—vă să nu lăsaţi niciodată muştele să se aşeze pe mîncarea voastră; şi nu dormiţi pe pămînt cînd vin ploile. Sper... sper că veţi avea cu toţii o viaţă fericită.

După ce Doctorul se opri din vorbit şi se aşeză, toate maimuţele bătură multă vreme din palme, spunîndu—şi una alteia: "Să se ştie pentru totdeauna printre ai noştri că el a mîncat cu noi aici, sub aceşti copaci. Pentru că el este, cu siguranţă, cel mai Mare Om!". Iar Marea Gorilă, care avea puterea a şapte cai în braţele sale păroase, rostogoli un bolovan pînă în capul mesei şi spuse:
—Această piatră va arăta pentru totdeauna locul unde am stat împreună.

Pînă în ziua de azi, în inima junglei, piatra e tot acolo. Iar maimuţele—mame, trecînd cu familia. încă o arată printre crengi şi le şoptesc copiilor lor: "Acolo este — uite — locul în care Bunul Om Alb a stat şi a mîncat cu noi în Anul Marii Boli!"

Aşadar, după ce petrecerea luă sfîrşit. Doctorul şi animalele lui porniră pe drumul de întoarcere. Şi toate maimuţele merseră cu el pînă la hotarul ţării lor, cărîndu—i cufărul şi gentile, ca să—l petreacă.

CAPITOLUL UNSPREZECE. PRINŢUL NEGRU

Pe malul rîului se opriră şi îşi luară la revedere. Asta dură mult timp pentru că toate miile acelea de maimuţe doreau să dea mîna cu John Dolittle. Apoi, după ce Doctorul şi animalele sale şi—au reluat singuri drumul, Polynesia spuse:

—Trebuie să păşim uşor şi să vorbim în şoaptă cît timp traversăm ţinutul Jolliginki. Dacă regele ne va auzi, îşi va trimite soldaţii să ne prindă iar pentru că sînt sigură că e încă foarte supărat din cauza farsei pe care i—am făcut—o.

—Eu mă întreb, spuse Doctorul, de unde vom face rost de o barcă cu care să traversăm marea... Ei bine, poate vom găsi una părăsită pe ţărm. o barcă pe care n—o foloseşte nimeni.

Într—o zi, în timp ce treceau printr—o parte foarte deasă a pădurii, Chee—Chee o luă înainte ca să caute nuci de cocos. Dar, în vreme ce el era plecat, Doctorul şi celelalte animale, care nu cunoşteau potecile junglei aşa de bine, se pierdură. Rătăciră mult şi bine, dar tot nu reuşiră să dea de cărarea care ducea la malul mării.

Chee—Chee, văzînd că nu—i găseşte cu nici un chip, se necăji groaznic. Se caţără în vîrfurile celor mai înalţi copaci, încercînd să zărească de acolo jobenul Doctorului; se agită şi ţipă; strigă numele animalelor. Dar în zadar.

Într—adevăr. Doctorul şi animalele se rătăciseră. Se îndepărtaseră mult de cărare, iar jungla, plină de tufişuri, plante agăţătoare şi liane era atît de deasă încît uneori abia se puteau mişca. Doctorul era nevoit să—şi folosească briceagul ca să—şi croiască drum. Se împotmoliră în locuri umede şi mlăştinoase; se încurcară în desişuri de rochiţa rîndunicii; se agăţară de spini; de două ori fusese cît pe—aci să piardă în ierburi geanta cu medicamente. Necazurile lor păreau fără sfîrşit căci nicăieri nu găseau vreo cărare.

Pînă la urmă. după ce bîjbîiseră aşa mai multe zile. cu hainele sfîşiate şi chipurile acoperite cu noroi, nimeriră exact în grădina Regelui. Oamenii Regelui îi capturară de îndată. Doar Polynesia apucă să zboare într—un copac din grădină, fără ca nimeni s—o vadă, şi se ascunse acolo. Doctorul şi ceilalţi fură duşi în faţa Regelui.

—Ha. ha! rise Regele. Deci sînteţi iar prizonieri! De data aceasta nu veţi scăpa. Duceţi—i pe toţi în temniţă şi puneţi două lacăte la uşă. Acest om alb va freca podeaua bucătăriei mele pentru tot restul vieţii!

Aşa că Doctorul şi animalele sale fură duşi înapoi la închisoare. Doctorului i se spuse că dimineaţă trebuie să înceapă să frece podeaua bucătăriei. Toţi erau foarte nefericiţi.

—Asta e într—adevăr o mare pacoste, spuse Doctorul. Iar eu chiar trebuie să mă întorc în Puddleby. Bietul marinar va crede că i—am furat barca dacă nu mă întorc în curînd...Mă întreb dacă balamalele astea nu sînt slăbite.

Dar uşa era foarte bine încuiată. Nu părea să existe vreo şansă de scăpare. Gub—Gub începu să plîngă.

În acest timp Polynesia stătea în copacul din grădina palatului. Nu spunea nimic şi clipea des. Acesta era întotdeauna un semn foarte rău. De fiecare dată cînd nu spunea nimic şi clipea, însemna că existau necazuri serioase şi că ea se gîndea la un mod de a le rezolva. Oamenii care le făceau probleme — ei şi prietenilor ei — regretau aproape întotdeauna.

În momentul de faţă îl privea pe Chee—Chee balansîndu—se printre copaci, căutîndu—l încă pe Doctor. Cînd Chee—Chee o văzu. veni la ea şi o întrebă ce se întîmplase.

—Au fost cu toţii capturaţi de oamenii Regelui şi aruncaţi din nou în temniţă, şopti Polynesia. Ne—am pierdut prin junglă şi am nimerit în grădina palatului.

—Dar nu puteai să le arăţi tu drumul? întrebă Chee—Chee; şi începu să certe papagalul pentru că—i lăsase să se rătăcească în timp ce el căuta nuci de cocos.

—A fost vina prostului de porc, răspunse Polynesia. Tot fugea de pe cărare ca să caute rădăcini de ghimbir. Am fost atît de ocupată să—l prind şi să—l aduc înapoi încît am luat—o spre stînga. În loc s—o iau spre dreapta, cînd am ajuns la mlaştină. Şşşt! Uite! lată—l pe Prinţul Bumpo venind în grădină! Nu trebuie să ne vadă. Orice ar face. nu te mişca!

în curînd apăru şi Prinţul Bumpo. fiul Regelui, deschizînd poarta grădinii. Ducea o carte de poveşti. Venea agale pe cărarea pavată, murmurînd un cîntec. Ajunse la un jilţ de piatră chiar sub copacul în care

se ascundeau maimuţa şi papagalul. Apoi se aşeză şi începu să citească poveşti. Chee—Chee şi Polynesia îl priveau în linişte. După o vreme fiul Regelui puse cartea jos şi oftă din greu.

—Dacă aş fi un prinţ ALB! spuse el, cu o privire visătoare şi pierdută în zare.

Atunci papagalul, vorbind cu o voce subţire de fetiţă, spuse:

—Bumpo, cineva te va transforma în prinţ alb! Fiul Regelui sări în picioare şi privi în jur.

—Ce îmi aud urechile? ţipă. Mi s—a părut că dulcea muzică a unei voci argintii de zînă a răsunat dincolo de bolta de verdeaţă. Ciudat!

—Mărite prinţ, spuse Polynesia rămînînd nemişcată pentru ca Bumpo să n—o vadă, să ştii că aşa e. Pentru că iată, eu, Tripsitinka, împărăteasa Zînelor, îţi vorbesc. Mă ascund într—un boboc de trandafir.

—Oh. spune—mi, împărătească a Zînelor, strigă Bumpo, frîngîndu—şi mîinile de bucurie, cine mă poate face alb?

—În închisoarea tatălui tău, spuse papagalul, se află un vrăjitor vestit pe nume John Dolittle. Ştie multe despre doctorii şi farmece, şi a săvîrşit fapte măreţe. Totuşi, regescul tău părinte îl lasă să lîncezească ore nesfîrşite. Du—te la el în secret, curajosule Bumpo, după ce soarele a apus; şi iată. vei deveni cel mai alb prinţ care a cucerit vreodată o frumoasă doamnă. Am spus destule. Acum trebuie să mă întorc în împărăţia mea. Adio!

— Adio! strigă Prinţul. Mii de mulţumiri, prea bună Tripsitinka!

Apoi se aşează din nou cu un zîmbet larg pe chip. aşteptînd să apună soarele.

CAPITOLUL DOISPREZECE. LEACURI MAGICE

Asigurîndu—se că nu o vede nimeni, Polynesia se strecură apoi în spatele copacului şi zbură pînă la închisoare. Îl găsi pe Gub—Gub cu botul vîrît printre zăbrelele de la fereastră. Încercînd să adulmece mirosul de mîncare care venea dinspre bucătăria palatului. îi spuse porcului să—l cheme pe Doctor la fereastră ca să—i vorbească. Aşa că Gub—Gub se duse şi—l trezi pe Doctor, care tocmai trăgea un pui de somn.

—Ascultă, şopti papagalul, cînd faţa lui John Dolittle apăru la fereastră. Prinţul Bumpo va veni să te vadă în seara asta. Şi trebuie să găseşti o cale pentru a—l face alb. Dar înainte fă—l să promită că va descuia uşa închisorii şi că va găsi o barcă în care să traversezi marea.

—Toate bune şi frumoase, răspunse Doctorul. Dar nu e chiar aşa uşor să transformi un om negru într—un om alb. Vorbeşti de parcă ar fi o rochie care trebuie vopsită. "Cînd va face plopul pere şi răchita micşunele", ştii?

—Nu ştiu nimic despre asta. răspunse Polynesia nerăbdătoare. Dar TREBUIE să—l faci alb. Gîndeşte—te la o cale — gîndeşte—te bine. Mai ai multe medicamente în geantă. Va face orice pentru tine dacă—i schimbi culoarea. E singura ta şansă de a scăpa din închisoare.

—Bănuiesc că AR PUTEA fi posibil, spuse Doctorul. Să văăăd.... şi se duse la geanta cu medicamente, murmurînd ceva despre "clor pe pigment animal — poate alifie de zinc, ca soluţie temporară, într—un strat gros...".

Ei bine, în noaptea aceea Prinţul Bumpo merse în secret la Doctor şi îi spuse:

—Omule alb, sînt un prinţ nefericit. Cu ani în urmă am plecat s—o caut pe Frumoasa din Pădurea Adormită, despre care citisem într—o carte. Şi după ce am călătorit prin lume multe zile, într—un sfîrşit am găsit—o şi am sărutat—o cu multă grijă, ca s—o trezesc. Este adevărat că s—a trezit. Dar cînd mi—a văzut faţa a ţipat: "E negru!" şi a fugit, refuzînd să se mărite cu mine — a mers să doarmă altundeva. Aşa că m—am întors, plin de amărăciune. în regatul tatălui meu. Am auzit că eşti un magician minunat şi ai multe elixire puternice. Aşa că am venit să mă ajuţi. Dacă mă faci alb, ca să mă pot întoarce la Frumoasa din Pădurea Adormită. Îţi voi da jumătate din regatul meu şi orice altceva mi—ai cere.

—Prinţule Bumpo, spuse Doctorul, uitîndu—se gînditor la sticluţele din geanta cu medicamente, presupunînd că ţi—aş face părul blond — asta nu te—ar face fericit?

—Nu, răspunse Bumpo. Ar fi prea puţin. Trebuie să fiu prinţ alb.

—Ştii, este foarte greu să schimbi culoarea unui prinţ, spuse Doctorul, e unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le poate face un vraci. Vrei ca doar faţa să—ţi fie albă, nu—i aşa?

—Da. asta e tot. încuviinţă Bumpo. Pentru că voi purta o armură strălucitoare şi mănuşi de oţel, ca şi ceilalţi prinţi albi şi voi călări un cal.

—Toată faţa să—ţi fie albă?

—Da. toată, spuse Bumpo. Şi aş vrea şi ochi albaştri, dar bănuiesc că sînt foarte greu de obţinut.

—Da, sînt, spuse repede Doctorul. Ei bine, voi face tot ce pot. Va trebui să ai multă răbdare — cu unele doctorii niciodată nu eşti sigur. S—ar putea să trebuiască să încerc de două sau de trei ori. Ai o piele puternică, nu? Atunci e bine. Acum vino la lumină. Dar înainte de a începe, trebuie să mergi pe plajă şi să pregăteşti o corabie, cu mîncare în ea. care să mă ducă peste mare. Nu sufla un cuvînt despre asta. Şi după ce—ţi voi fi împlinit dorinţa, trebuie să mă eliberezi pe mine şi pe toate animalele mele. Jură pe coroana regatului Jolliginki!

Aşa că prinţul jură şi plecă să pregătească barca.

Cînd se întoarse, Doctorul îi ceru lui Dab—Dab să aducă un lighean. Apoi amestecă multe doctorii în lighean şi—i spuse lui Bumpo să—şi cufunde faţa în el. Prinţul se aplecă—şi şi scufundă faţa pînă la urechi. Stătu acolo mult şi bine — atît de mult încît Doctorul începu să devină teribil de nerăbdător şi de agitat. Sălta de pe un picior pe celălalt, uitîndu—se la sticluţele pe care le folosise pentru amestec, citind etichetele iar şi iar. Un miros puternic umplu închisoarea, asemănător cu mirosul de hîrtie arsă.

Într—un sfîrşit Prinţul îşi ridică faţa. respirînd cu greutate. Toate animalele strigară surprinse. Pentru că faţa Prinţului devenise albă ca zăpada şi ochii lui, care fuseseră de culoarea mîlului, erau de un cenuşiu cît se poate de bărbătesc!

Cînd John Dolittle îi împrumută oglinda ca să se vadă. Prinţul cîntă de bucurie şi începu să danseze

prin temniţă. Dar Doctorul îi ceru să nu facă atîta zgomot; şi după ce îşi închise geanta cu medicamente îi spuse să deschidă uşa închisorii. Bumpo îl imploră să—i lase oglinda, căci era singura din Regatul Jolliginki, şi ar fi vrut să se admire în ea toată ziua. Dar Doctorul îi spuse că are nevoie de ea ca să se bărbierească. Atunci Prinţul, scoţînd din buzunar o grămadă de chei din aramă, descuie cele două lacăte. Iar Doctorul cu animalele lui fugiră cît de repede putură pînă la malul mării, în timp ce Bumpo ee sprijinea de peretele temniţei goale, zîmbindu—le fericit, cu faţa lui mare strălucind în lumina lunii ca fildeşul lustruit.

Ajunşi pe plajă, dădură de Polynesia şi de Chee—Chee care îi aşteptau pe stîncile din apropierea corăbiei.

—Îmi pare rău de Bumpo. spuse Doctorul. Mă tem că efectul medicamentului pe care l—am folosit n—o să dureze. Cel mai probabil e că mîine se va trezi la fel de negru ca oricînd — încă un motiv ca să nu—i las oglinda. Totuşi. S—AR PUTEA să rămînă alb — n—am mai folosit amestecul ăsta niciodată. Ca să fiu sincer, am fost eu însumi surprins că a avut efect. Dar trebuia să fac ceva, nu—i aşa? Nu se putea să frec podelele Regelui tot restul vieţii. Era o bucătărie aşa murdară! O vedeam de la fereastra închisorii. Săracul Bumpo!

—Îşi va da seama că l—am păcălit, spuse papagalul.

—Dar de ce ne—au închis?. întrebă Dab—Dab, scuturîndu—şi supărat coada. Nu le—am făcut nici un rău. Aşa—i trebuie, să se facă iarăşi negru! Sper să fie negru—închis.

—Dar EL n—a avut nimic de—a face cu asta, răspunse Doctorul. Tatăl său. Regele, ne—a închis — Bumpo n—a avut nici o vină... Mă întreb dacă n—ar trebui să ne întoarcem şi să ne cerem scuze... ei bine, am să—i trimit nişte bomboane din Puddleby. Şi cine ştie? — poate va rămîne totuşi alb.

—Chiar şi aşa. Frumoasa din Pădurea Adormită nu—l va alege, spuse Dab—Dab. Eu cred că arăta mai bine aşa cum era. Indiferent de culoare, e tot urît.

—Totuşi, avea o inimă bună, răspunse Doctorul, romantică, bineînţeles, dar bună. În definitiv, asta contează.

—Eu nici nu cred că bietul prostănac chiar a găsit—o pe Frumoasa din Pădurea Adormită, spuse Jip. cîinele. Cel mai probabil e că a sărutat nevasta grăsană a unui fermier, în timp ce ea aţipise sub un măr. N—o poţi învinui că s—a speriat! Mă întreb—pe cine va săruta de data asta. Caraghioasă poveste!

După ce toate acestea au fost spuse, tragemping, şoricelul alb, Gub—Gub, Dab—Dab. Jip şi bufniţa. Too—Too, se suiră în barcă împreună cu Doctorul. Dar Chee—Chee, Polynesia şi crocodilul au hotărît să rămînă, pentru că Africa era adevăratul lor cămin, locul unde se născuseră.

Cînd Doctorul se uită de pe punte peste întinderea apelor, îşi aminti că nu era nimeni care să—i îndrume spre Puddleby.

Marea părea nesfîrşită şi pustie în lumina lunii. Doctorul începu să se întrebe dacă nu cumva se vor rătăci de îndată ce vor ajunge în larg. Dar în timp ce aceste gînduri îi treceau prin cap, au auzit cu toţii un sunet ca o şoaptă, plutind prin aer. venind prin noapte. Şi toate animalele se opriră şi ascultară. Zgomotul devenea tot mai puternic. Părea să se apropie de ei, era un sunet ca acela făcut de vîntul de toamnă trecînd printre frunzele unui plop, sau ca o ploaie mare căzînd pe un acoperiş. Jip, adulmecînd, spuse:

—Păsări! Milioane de păsări care zboară repede — asta e! Se uitară în sus. Iar acolo, revărsate în văpaia lunii, ca un muşuroi imens de furnici minuscule, văzură mii şi mii de păsări, în curînd tot cerul era plin de ele, şi încă mai veneau — mai multe şi mai multe. Erau atîtea încît pentru o clipă acoperiră toată luna şi marea se întunecă, ca atunci cînd un nor trece prin faţa soarelui.

Apoi toate aceste păsări coborîră, trecînd lin peste apă şi pămînt; şi cerul nopţii era din nou liber, cu luna strălucind din nou. Totuşi, nu se auzea nici o chemare, nici un ţipăt, nici un cîntec — nici un sunet în afară de foşnetul penelor, care era acum mai puternic ca niciodată. Cînd începură să se aşeze pe nisip, pe frînghiile corăbiei — pe oriunde puteau. Doctorul văzu că au aripi albastre şi piepturi albe şi picioare foarte scurte, acoperite cu pene. De îndată ce—şi găsiră toate un loc, nu se mai auzi nici un zgomot — totul se cufundă în tăcere şi nemişcare.

Iar în tăcerea luminată de lună John Dolittle vorbi:

—Nici nu mi—am dat seama că sîntem în Africa de atîta timp. Va fi aproape vară cînd vom ajunge acasă. Aceste rîndunele se întorc acum. Rîndunelelor, vă mulţumesc că ne—aţi aşteptat. Acum nu mai trebuie să ne temem că ne vom rătăci pe mare...Ridicaţi ancora! Pornim!

Cînd barca începu să se mişte, cei ce rămăseseră pe mal. Chee—Chee, Polynesia şi crocodilul se

întristară, pentru că niciodată nu cunoscuseră pe cineva care să le placă atît de mult ca Doctorul John Dolittle din Puddleby—on—the—Marsh. Iar după ce—şi luară rămas bun de la el de mai multe ori. rămaseră pe stînci plîngînd lacrimi amare şi făcînd semne pînă cînd barca dispăru.

CAPITOLUL TREISPREZECE. PÎNZE ROŞII ŞI ARIPI ALBASTRE

Navigînd spre casă, corabia Doctorului trebuia să treacă pe lîngă coasta Barbariei. Această coastă era ieşirea la mare a Marelui Deşert. Era un loc sălbatic şi pustiu — doar nisip şi bolovani. Acolo trăiau piraţii Barbariei.

Aceşti piraţi, o bandă de răufăcători, aşteptau marinarii să eşueze pe ţărmul pe care—l stăpîneau. însă adesea, dacă vedeau trecînd o barcă, se urcau în corăbiile lor rapide şi o urmăreau. Dacă ajungeau din urmă barca, furau tot ce se afla pe ea; apoi, după ce îi luau prizonieri pe marinari, scufundau barca şi se întorceau în Barbaria cîntînd şi simţindu—se mîndri de nenorocirea pe care o provocaseră. Apoi îşi obligau prizonierii să le scrie prietenilor scrisori de răscumpărare. Iar dacă prietenii nu trimiteau bani, piraţii îi aruncau adesea în mare pe bieţii oameni.

Într—o zi însorită Doctorul şi Dab—Dab se plimbau în sus şi în jos pe punte, ca să facă mişcare; un vînticel proaspăi împingea corabia şi toată lumea era fericită. Deodată Dab—Dab văzu pînzele unei alte corăbii cu mult înapoia lor. Erau nişte pînze roşii.

—Nu îmi place cîtuşi de puţin cum arată pînzele acelea, spuse Dab—Dab. Am impresia că nu—i o corabie prietenoasă. Mă tem că ne aşteaptă necazuri.

Jip, care aţipise la soare, începu să mîrîie şi să vorbească în somn.

—Simt miros de friptură de vită. mormăi, friptură în sînge cu sos deasupra.

—Doamne Dumnezeule! strigă Doctorul. Ce se întîmplă cu cîinele ăsta? Adulmecă şi vorbeşte în somn?

—Bănuiesc că asta face, răspunse Dab—Dab. Toţi cîinii adulmecă în somn.

—Dar ce adulmecă? Nu este friptură pe corabia noastră.

—Nu. spuse Dab—Dab. Friptura trebuie să fie pe corabia aceea.

—Dar e la o distanţă de 10 mile, răspunse Doctorul. Cu siguranţă nu poate adulmeca atît de departe!

—Ba da, poate, spuse Dab—Dab. Întreabă—l.

Jip, încă adormit, începu iar să mîrîie. Buzele i se ridicară, dezvelindu—i dinţii albi şi tăioşi.

—Simt miros de oameni răi, mormăi, cei mai răi oameni pe care i—am adulmecat vreodată. Miroase a necazuri. Simt o luptă — şase ticăloşi luptîndu—se cu un om curajos. Vreau să—l ajut. Ham. HAM! Apoi latră tare şi se trezi cu o expresie mirată.

—Vezi?! strigă Dab—Dab. Corabia este mai aproape acum. Poţi să—i numeri pînzele — sînt trei, şi toate roşii. Oricine ar fi, vin spre noi...Mă întreb cine sînt.

—Sînt răi, spuse Jip, şi corabia lor este foarte rapidă. Sigur sînt piraţii din Barbaria.

—Păi trebuie să ridicăm mai multe pînze pe corabie, spuse Doctorul, ca să mergem mai repede şi să scăpăm de ei. Fugi jos. Jip, şi adu—mi toate pînzele pe care le găseşti.

Cîinele se grăbi şi tîrî pe punte toate pînzele pe care le găsi în cală. Dar chiar şi după ce acestea fură puse pe catarge, barca nu înainta nici pe departe atît de repede ca cea a piraţilor. Aceştia se apropiau din ce în ce mai mult.

—Prinţul ne—a dat o corabie de proastă calitate, spuse Gub—Gub — cea mai lentă pe care a găsit—o, cred. E ca şi cînd ai încerca să cîştigi o cursă într—o supieră. Uite cît de aproape sînt acum! Poţi vedea mustăţile de pe feţele lor — sînt şase. Ce ne facem?

Doctorul îi ceru lui Dab—Dab să zboare şi să le spună rîndunelelor că piraţii îi urmăreau într—o corabie rapidă, şi să le întrebe ce ar trebui să facă. De îndată ce rîndunelele auziră una ca asta, coborîră toate pe corabia Doctorului şi îi spuseră să deşire nişte funii lungi pentru a face din ele multe frînghii subţiri, iar asta cît mai repede. Apoi capetele acestor frînghii subţiri fură legate în partea din faţă a corăbiei, iar rîndunelele prinseră frînghiile cu ghearele şi zburară, trăgînd barca după ele. Şi. chiar dacă rîndunelele nu sînt foarte puternice cînd sînt doar două sau trei, e altceva cînd sînt multe laolaltă. Iar de barca Doctorului erau legate o mie de frînghii; şi două mii de rîndunele trăgeau de fiecare frînghie. Aşa că, într—o clipă Doctorul călătorea atît de repede încît trebuia să—şi ţină pălăria cu ambele mîini; avea impresia că barca însăşi zbura prin valurile care spumegau şi fierbeau.

Toate animalele de pe corabie începură să rîdă şi să danseze, pentru că, uitîndu—se înapoi la corabia piraţilor, văzură că aceasta devenea tot mai mică. Pînzele roşii erau lăsate în urmă.

CAPITOLUL PAISPREZECE. AVERTISMENTUL ŞOBOLANILOR

Să tragi după tine o corabie e o muncă dificilă. După vreo două sau trei ore rîndunelele începură să obosească şi să rămînă fără suflu. Atunci îi trimiseră Doctorului vorbă cum că vor avea nevoie de o pauză; şi că vor trage corabia pînă lîngă o insulă nu prea îndepărtată, o vor ascunde într—un golf ferit pînă vor porni din nou.

Doctorul văzu insula despre care vorbeau rîndunelele. Avea în mijloc un munte foarte înalt şi frumos, acoperit cu verdeaţă. După ce barca naviga în siguranţă pînă în golful din care nu puteau fi văzuţi de pe mare. Doctorul spuse că va coborî pe insulă ca să caute apă — pentru că nu mai rămăsese nici un strop pe corabie. Le spuse animalelor să vină şi ele, să zburde pe iarbă ca să—şi dezmorţească picioarele.

Pe cînd coborau. Doctorul observă că o grămadă de şobolani urcau din cală şi părăseau corabia. Jîp începu să—i fugărească, acesta era dintotdeauna unul din jocurile lui preferate. Dar Doctorul îi spuse să înceteze. Un şobolan mare şi negru, care părea că vrea să—i spună ceva Doctorului, se strecură timid în faţă, urmărind precaut cîinele cu privirea. După ce tuşi cu nervozitate de două sau trei ori, îşi curăţă mustăţile şi se şterse la gură. spuse:

—Hm .... ştiţi desigur. Doctore, că există şobolani în
toate corăbiile, nu—i aşa?

Doctorul răspunse că da.

—Şi aţi auzit că şobolanii părăsesc întotdeauna corabia care se scufundă...

—Da, aşa am auzit.

—Oamenii, zise şobolanul, vorbesc întotdeauna despre asta cu un rînjet dispreţuitor, ca şi cînd e vorba despre o ruşine. Dar nu ne poţi învinui, nu—i aşa? De fapt, cine AR STA pe o corabie care se scufundă, dacă ar putea să scape?

—E normal, răspunse Doctorul, foarte normal. înţeleg. Mai vrei..., mai vrei să spui ceva?

—Da, zise şobolanul. Am venit să—ţi spun că noi părăsim această corabie. Dar am vrut să te avertizăm înainte de plecare. Aceasta este o barcă nesigură. Va ajunge pe fundul mării, poate chiar la noapte.

—Dar de unde ştii? întrebă Doctorul.

—Noi ştim întotdeauna, răspunse şobolanul. Simţim furnicături în vîrfurile cozilor, ca atunci cînd îţi amorţeşte piciorul. Azi dimineaţă, la ora şase. în timp ce luam micul dejun, am început să simt furnicături în coadă. La început am crezut că iar mă apucă reumatismul. Aşa că m—am dus să—mi întreb mătuşa cum se simte — o ţii minte? — şobolanul lung, slăbănog şi bălţat oare a venit la tine în Puddleby primăvara trecută, pentru că suferea de icter? Ei bine. mi—a spus că şi în coada El se simţeau furnicături! Atunci am ştiut sigur că barca asta se va scufunda în mai puţin de două zile; şi ne—am hotărît cu toţii să o părăsim cînd ne vom fi apropiat destul de vreun petic de pămînt. Nu e o corabie bună. Doctore. Nu mai navigaţi cu ea, altfel vă veţi îneca. La revedere! Mergem să căutăm un loc bun de trăit pe insula asta.

—La revedere, spuse Doctorul. Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit să—mi spuneţi! Foarte frumos din partea voastră!

Transmite—i salutări mătuşii tale. Mi—o amintesc perfect Lasă în pace şobolanul ăla, Jip! Vino aici! Fii cuminte!

Aşa că toate animalele coborîră, ducînd cu ele găleţi şi tot felul de oale. ca să caute apă. în timp ce rîndunelele se odihneau.

—Mă întreb cum se numeşte insula asta, spuse Doctorul, în timp ce se căţăra pe coasta muntelui. Pare un loc plăcut. Ce multe păsări sînt!

—Sînt Insulele Canare, zise Dab—Dab. Nu auziţi canarii cîntînd?

Doctorul se opri şi ascultă.

—Desigur! Ce prostie din partea mea! Mă întreb dacă ne pot spune unde găsim apă.

Canarii, care auziseră despre Doctor de la alte păsări, veniră şi—l conduseră la un izvor minunat cu apă rece şi limpede, unde făceau ei baie; îi arătară pajişti încîntătoare unde creşteau plante cu seminţe, şi toate celelalte privelişti ale insulei.

Şi tragempingul era fericit că ajunsese pînă acolo; îi plăcea iarba verde mult mai mult decît merele uscate pe care le mîncase pe corabie. Gub—Gub guiţă de bucurie cînd găsi o vale întreagă plină cu trestie

de zahăr sălbatică.

Puţin mai tîrziu, după ce au mîncat şi au băut cu toţii, şi în timp ce stăteau întinşi pe spate şi canarii le cîntau, veniră două rîndunele, foarte tulburate şi agitate.

—Doctore! ciripiră ele. Piraţii au intrat în golf şi s—au urcat pe corabia ta. Sînt jos, caută lucruri de furat. Şi—au lăsat propria corabie nesupravegheată. Dacă te grăbeşti, poţi să ajungi pe ţărm, să te urci în corabia lor — care este foarte rapidă — şi să scapi. Dar trebuie să te grăbeşti.

—E o idee minunată! spuse Doctorul.

Aşa că. adunînd numaidecît animalele, îşi luă la revedere de la canari şi fugi spre plajă. Cînd ajunseră la ţărm văzură corabia piraţilor, cu pînzele ei roşii. După cum spuseseră rîndunelele, nu era nimeni pe ea; toţi piraţii erau pe corabia Doctorului. John Dolittle le spuse animalelor să păşească cu mare grijă apoi se strecurară cu toţii pe corabia piraţilor.

CAPITOLUL CINCISPREZECE. DRAGONUL DIN BARBARIA

Iată ce s—a întîmplat:

După ce au ridicat ancora fără cel mai mic zgomot şi au cîrmit corabia spre ieşirea din golf, Gub—Gub strănută dintr—o dată atît de tare încît piraţii de pe cealaltă corabie se înghesuiră pe punte ca să vadă ce se întîmplase. Iar dacă văzură că Doctorul e pe cale să scape, se îndreptară spre ieşirea din golf şi se puseră de—a curmezişul acesteia, astfel încît Doctorul să nu poată ieşi în larg.

Căpetenia piraţilor (care îşi spunea Ben Ali, Dragonul) îşi agită pumnul spre Doctor şi strigă:

—Ha! Ha! Te—am prins, prietene! Aveai de gînd să fugi cu corabia mea, nu? Dar nu eşti tu marinarul care să—l întreacă pe Ben Ali, Dragonul din Barbaria. Vreau raţa şi porcul. Vom mînca fleică de porc şi friptură de raţă la cină. Iar înainte să—ţi dau şi ţie drumul va trebui să—ţi convingi prietenii să—mi timită un cufăr plin cu aur.

Bietul Gub—Gub începu să plîngă; Dab—Dab se pregătea să—şi ia zborul, ca să—şi salveze viaţa. Dar bufniţa, Too—Too. îi şopti Doctorului:

—Ţine—l de vorbă. Doctore. Poartă—te frumos cu el. Vechea corabie se va scufunda cît de curînd — înainte de noaptea următoare, au spus şobolanii — şi şobolanii nu greşesc niciodată. Fă frumos, pînă se scufundă corabia. Du—l cu vorba.

—Ce, pînă mîine noapte!?! spuse Doctorul. Ei bine, voi face tot ce—mi stă în putinţă. Să vedem... Despre ce să—i vorbesc?

—Oh, lasaţi—i să vină încoace, spuse Jip. Putem să—i batem pe ticăloşii ăia. Sînt doar şase. Lăsaţi—i numai să vină. Mi—ar plăcea să—i povestesc ciobănescului din vecini, cînd mergem acasă, cum am muşcat eu un pirat. Lăsaţi—i să vină. Ne putem lupta cu ei.

—Dar au pistoale şi săbii, răspunse Doctorul. Nu. aşa ceva nu se poate. Trebuie să vorbesc cu el—Ben Ali...

Dar înainte ca Doctorul să mai poată spune ceva. piraţii începură să se apropie, rîzînd veseli şi întrebîndu—se unii pe alţii: "Oare care dintre noi va prinde porcul?"

Bietul Gub—Gub era teribil de înfricoşat; tragempingul începu să—şi ascută coarnele pentru bătălie, frecîndu—le de catargul corăbiei, în timp ce Jip sărea şi lătra şi îl făcea pe Ben AH în fel şi chip în limba cîinilor.

Dar ceva se întîmplă cu piraţii; păreau nedumeriţi; ceva îi îngrijora. Iar Ben Ali, uitîndu—se în jos. urlă din toţi rărunchii:

—Tunete şi fulgere! SE SCUFUNDĂ BARCA!

Toţi piraţii se aplecară peste marginea corăbiei şi văzură că într—adevăr barca era din ce în ce mai coborîtă faţă de nivelul apei. Iar unul din ei îi spuse lui Ben Ali:

—Dar dacă barca asta veche s—ar scufunda, ar trebui să vedem şobolanii părăsind—o.

Dar Jip ţipă de pe cealaltă corabie:

—Tîmpiţilor, nu sînt şobolani care să plece! Au plecat cu ore în urmă! "Ha, ha!" vouă. "dragi" prieteni!

Dar bineînţeles că oamenii n—au priceput nimic. în curînd prora începu să coboare tot mai jos şi tot mai repede, pînă cînd barca arăta de parcă stătea în cap; piraţii se agăţaseră de balustrade, de catarge, de funii şi de orice îi împiedica să alunece. Apoi marea se năpusti gemînd prin toate geamurile şi uşile. în cele din urmă corabia plonja direct spre fundul mării, bolborosind groaznic; iar cei şase răufăcători fură lăsaţi să plutească încoace şi încolo în apele adînci ale golfului. Unii dintre ei începură să înoate spre insulă, în timp ce alţii încercară să urce pe corabia Doctorului. Dar Jip sărea să—i muşte de nas. aşa că se temură să se caţere pe vas. Deodată se auzi un urlet de groază:

—RECHINII! Vin rechinii! Să ne urcăm pe corabie pînă nu ne mănîncă! Ajutor! Ajutor! Rechinii! Rechinii!

Doctorul vedea şi el. presărate prin tot golful, aripioarele dorsale ale rechinilor care înotau cu mare repeziciune. Un rechin mare se apropie de corabie şi scoţîndu—şi botul din apă îi spuse Doctorului:

—Eşti John Dolittle, faimosul veterinar?

—Da, răspunse Doctorul, acesta este numele meu.

—Ei bine. spuse rechinul, ştim că piraţii aceştia sînt oameni răi — mai ales Ben Ali! Dacă te supără, îi vom mînca bucuroşi — apoi n—o să te mai deranjeze nimeni.

—Mulţumesc, răspunse Doctorul. Dar nu cred că este necesar să—i mănînci. Nu lăsa pe nici unul dintre ei să ajungă la mal — fă—i să înoate de colo—colo. bine? Şi te rog fă—l pe Ben Ali să înoate pînă aici, ca să—i pot vorbi.

Aşa că rechinul se duse şi—l goni pe Ben Ali pînă în faţa Doctorului.

—Ascultă, Ben Ali, spuse John Dolittle aplecîndu—se peste bord. Ai fost un om foarte rău; înţeleg că ai şi omorît mulţi oameni. Rechinii ăştia cumsecade tocmai s—au oferit să te mănînce — şi n—ar fi tocmai un lucru rău ca lumea să scape de unul ca tine. Dar dacă promiţi să faci ce îţi spun, te voi lăsa să scapi.

—Ce trebuie să fac? întrebă piratul, privind spre rechinul care îi adulmeca piciorul pe sub apă.

—Trebuie să încetezi cu crimele, răspunse Doctorul. Trebuie să pui capăt furtişagului; n—ai voie să mai scufunzi vreodată o corabie; adică trebuie să renunţi la piraterie.

—Dar ce să fac? întrebă Ben Ali. Cum să trăiesc?

—Tu şi oamenii tăi trebuie să mergeţi pe insulă şi să plantaţi seminţe pentru păsări, răspunse Doctorul. Trebuie să cultivi seminţe pentru canari.

—Dragonul din Barbaria se făcu galben de supărare.

—SĂ CULTIV SEMINŢE PENTRU PĂSĂRI! murmură el dezgustat. Nu pot să fiu marinar?

—Nu. nu poţi. Ai fost marinar destul timp şi ai trimis multe corăbii şi mulţi oameni buni pe fundul mării. Trebuie să devii un fermier paşnic pentru tot restul vieţii. Rechinul aşteaptă. Nu mă mai fă să pierd timpul. Hotărăşte—te o dată!

—Tunete şi fulgere! mîrîi Ben Ali — SEMINŢE PENTRU PĂSĂRI!

Apoi se uită iar în apă şi văzu rechinul adulmecîndu—i celălalt picior.

—Foarte bine. spuse el trist, fermier să fie...

—Şi ţine minte, spuse Doctorul: dacă nu—ţi vei respecta promisiunea — dacă începi iar să furi şi să ucizi — voi afla, canarii vor veni să—mi spună. Şi fii foarte sigur că voi găsi o cale să te pedepsesc. Pentru că deşi nu sînt în stare să cîrmesc o corabie la fel de bine ca tine, atîta timp cît păsările şi animalele şi peştii îmi sînt prieteni, nu trebuie să mă tem de vreun pirat, chiar dacă îşi spune "Dragonul din Barbaria". Acum du—te şi trăieşte în pace.

Apoi Doctorul se întoarse spre rechinul cel mare şi—i spuse:

—Totul e în regulă. Lasă—i să înoate pînă pe uscat.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE. TOO—TOO, CEA CARE AUDE BINE

După ce le muţumiră rechinilor pentru amabilitate. Doctorul şi animalele sale îşi continuara călătoria spre casă în corabia rapidă, cu trei pînze roşii. Odată în larg, toate animalele coborîră ca să vadă cum arată cabinele corăbiei. Doctorul, aplecat peste balustradă cu o pipă în gură, privea cum dispar Insulele Canare în asfinţitul azuriu. În timp ce stătea acolo, întrebîndu—se cum se descurcau maimuţele şi cum arăta grădina lui din Puddleby. Dab—Dab veni aproape rostogolindu—se, plin de zîmbete şi veşti.

—Doctore! ţipă. Corabia asta a piraţilor e pur şi simplu superbă. Paturile sînt acoperite cu mătase şi cu sute de perne şi perniţe; pe jos sînt covoare groase şi moi; farfuriile sînt din argint; şi e plin de bunătăţi; cămara, ei bine. e ca o băcănie. N—ai mai văzut niciodată aşa ceva. Gîndeşte—te — aveau cinci feluri diferite de sardine! Hai să vezi... Ah. şi am găsit o cămăruţă încuiată; toţi vrem să vedem ce este înăuntru. Jip spune că trebuie să fie locul unde piraţii îşi ţineau comoara. Dar nu putem deschide uşa. Vino şi vezi dacă tu reuşeşti.

Aşa că Doctorul merse jos şi văzu că era într—adevăr o corabie frumoasă. Găsi animalele adunate în jurul unei uşiţe, vorbind toate deodată, încercînd să ghicească ce era acolo. Doctorul răsuci minerul, însă uşa nu se deschise. Apoi începură să caute cheia. Se uitară sub rogojină; se uitară sub toate covoarele; se uitară în toate dulapurile şi sertarele — în cufere şi în sala de masă a corăbiei; căutară peste tot. în felul acesta descoperiră multe lucruri minunate pe care piraţii le furaseră de pe alte vase: şaluri de Kashmir fine ca o pînză de păianjen, brodate cu flori de aur; borcane cu tabac din Jamaica; cutii de fildeş sculptat pline cu ceai rusesc; o vioară veche cu o coardă ruptă şi un desen pe spate; un set de piese de şah sculptate din coral şi ambră; un baston care avea înăuntru o sabie; şase sticle de vin ornate cu turcoaz şi argint; şi o bombonieră minunată făcută din sidef. Dar niciunde n—au găsit vreo cheie care să se potrivească lacătului. Aşa că se întoarseră cu toţii în faţa uşii şi Jip se uită prin gaura cheii. Dar ceva fusese pus în faţa ei pe dinăuntru aşa că nu putu vedea nimic. În timp ce se întrebau ce să facă, bufniţa Too—Too spuse deodată:

—Linişte! Cred că e cineva acolo!

Toţi au încremenit pentru cîteva clipe. Apoi Doctorul spuse:

—Probabil că te—ai înşelat. Too—Too. Eu nu aud nimic.

—Sînt sigură. Şşşt! Nu auzi asta?

—Nu, răspunse Doctorul. Ce fel de sunet este?

—Aud pe cineva punîndu—şi mîna în buzunar, spuse bufniţa.

—Dar gestul ăsta se face aproape fără zgomot, răspunse Doctorul. N—ai cum să auzi asta pînă aici.

—Pardon, dar pot. spuse Too—Too. Vă spun că e cineva care—şi pune mîna în buzunar de cealaltă parte a uşii acesteia. Aproape orice face un zgomot, dacă urechile tale sînt pregătite să—l prindă. Liliecii pot auzi cum merge o cîrtiţă prin tunelul ei de sub pămînt şi au pretenţia că aud bine. Dar noi bufniţele putem spune, folosindu—ne doar de—o ureche, care—i culoarea unui pisoi doar după felul în care clipeşte în întuneric.

—Măi, să fie! spuse Doctorul. Mă surprinzi. Foarte interesant... Mai ascultă şi spune—mi ce face acum.

—Încă nu ştiu sigur, spuse Too—Too. dacă e bărbat. Poate e femeie. Ridică—mă. pune—mi urechea la gaura cheii şi—ţi voi spune.

Aşa că Doctorul ridică bufniţa şi o ţinu aproape de încuietoare.

După o clipă doar, Too—Too spuse:

—Acum îşi freacă faţa cu mîna stîngă. E o mînă mică şi o faţă mică. S—AR PUTEA să fie o femeie — nu! Acum îşi dă la o parte părul de pe frunte. E cu siguranţă bărbat.

—Şi femeile fac asta, remarcă Doctorul.

—Adevărat, spuse bufniţa. Dar cînd o fac. părul lor lung dă naştere unui sunet diferit. Şşşt! Ţineţi locului porcul ăsta neastîmpărat. Acum ţineţi—vă cu toţii respiraţia pentru un moment ca să pot asculta cu băgare de seamă. Ceea ce fac acum e o muncă dificilă — şi uşa asta enervantă e atît de groasă! Rămîneţi nemişcaţi — închideţi ochii şi ţineţi—vă respiraţia.

Too—Too se aplecă şi ascultă cu atenţie. Într—un sfîrşit îl privi pe Doctor şi spuse:

—Omul de dincolo e nefericit. Plînge. A avut grijă să nu se smiorcăie şi să nu pufnească, să nu aflăm că plînge. Dar am auzit — destul de clar — sunetul făcut de o lacrimă căzîndu—i pe mînecă.

—De unde ştii că n—a fost o picătură de apă care a căzut pe el de pe tavan? întrebă Gub—Gub.
—Cîtă ignoranţă, pufni Too—Too. O picătură de apă căzînd de pe tavan face de zece ori mai mult zgomot.
—Ei bine. spuse Doctorul, dacă bietul de el e nefericit, trebuie să intrăm şi să aflăm ce se întîmplă. Găsiţi—mi un topor, am să dobor uşa.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE. BÎRFITORII OCEANULUI

Doctorul făcu o gaură suficient de mare ca să se poată strecura înăuntru. La început nu văzu nimic, din cauza întunericului. Aşa că aprinse un chibrit.

Camera era destul de mică; fără fereastră; tavanul era jos. Un singur scăunel ţinea loc de mobilă. De—a lungul pereţilor erau butoaie, legate ca să nu se rostogolească din cauza legănării corăbiei; şi deasupra butoaielor, ulcioare de cositor şi plumb erau agăţate de ţăruşi de lemn. Se simţea un miros puternic. Şi pe podea, în mijlocul camerei, stătea un băieţel de vreo opt ani. care plîngea amarnic.

—Asta trebuie să fie încăperea unde îşi ţineau piraţii romul, şopti Jip.

—Da. O grămadă de rom! spuse Gub—Gub. Mirosul mă ameţeşte.

Băieţelul păru speriat la vederea bărbatului care stătea dinaintea lui şi a tuturor animalelor care se holbau prin spărtura din uşă. Dar de cum văzu faţa lui John Dolittle în lumina chibritului, se opri din plîns şi se ridică.

—Nu eşti unul dintre piraţi, nu—i aşa?

Iar cînd Doctorul îşi dădu capul pe spate şi rîse, băieţelul zîmbi şi—l luă de mînă.

—Rîzi ca un prieten, nu ca un pirat. Ai putea să—mi spui unde este unchiul meu?

—Cînd l—ai văzut ultima oară?

—Alaltăieri, spuse băieţelul. Eu şi unchiul meu eram la pescuit cu bărcuţa noastră, cînd ne—au prins piraţii. Ne—au scufundat barca de pescuit şi ne—au adus pe corabie, l—au spus unchiului meu că vroiau să—l facă şi pe el pirat, pentru că se pricepea să cîrmească un vas pe orice fel de vreme. Dar el a spus că nu vrea să fie pirat, pentru că jafurile şi crimele nu sînt treburi de pescar. Atunci Ben Ali, conducătorul lor. s—a înfuriat foarte tare şi a scrîşnit din dinţi şi a spus că—l va arunca în mare dacă nu va face cum i—a spus. Pe mine m—au închis aici; am auzit zgomotul unei lupte. A doua zi, cînd m—au lăsat să urc pe punte, unchiul meu dispăruse, l—am întrebat pe piraţi unde era. dar nu mi—au spus. Mă tem că l—au aruncat în mare şi l—au lăsat să se înece.

Şi băieţelul începu iar să plîngă.

—Aşteaptă puţin, spuse Doctorul. Nu plînge. Hai să luăm ceaiul şi apoi mai vorbim. Poate că unchiul tău e în siguranţă. Nu eşti SIGUR că s—a înecat, nu—i aşa? Poate—l putem găsi. Întîi vom bea ceai şi vom mînca dulceaţă de căpşuni; apoi vom vedea ce e de făcut.

Toate animalele ascultau curioase. Iar cînd s—au dus în sufragerie să—şi bea ceaiul, Dab—Dab veni în spatele Doctorului şi şopti:

—Întreabă delfinii dacă unchiul băiatului s—a înecat. Ei trebuie să ştie.

—Bine, spuse Doctorul, luîndu—şi încă o bucată de pîine cu dulceaţă.

—Ce sînt sunetele acelea ciudate pe care le faci cu limba? întrebă copilul.

—Oh. am spus cîteva cuvinte în limba raţelor, răspunse Doctorul. El este Dab—Dab, unul din animalele mele.

—Nici nu ştiam că raţele au o limbă. Toate sînt animalele tale? Ce e chestia aia ciudată cu două capete?

—Şşşt! şopti Doctorul. Nu trebuie să—şi dea seama că vorbim despre el — se jenează groaznic. Spune—mi, cum ai ajuns încuiat în cămăruţa aceea?

Piraţii m—au închis acolo cînd au plecat să fure de pe o altă barcă. Cînd am auzit cum uşa era doborîtă. nu ştiam cine

poate fi. M—am bucurat foarte tare cînd te—am văzut. Crezi c—o să—l poţi găsi pe unchiul meu?

—Vom încerca din toate puterile, răspunse Doctorul. Cum arată unchiul tău?

—Are părul roşu, spuse băiatul, foarte roşu şi o ancoră tatuată pe braţ. E un om puternic, un unchi darnic şi cel mai bun marinar din Atlanticul de Sud. Barca lui de pescuit se numea Sally cea Obraznică. Era un cuter.

—Ce e un cuter, şopti Gub—Gub, întorcîndu—se spre Jip.

—Şşşt! E felul de barcă pe care o avea omul, spuse Jip.

—Oh, răspunse porcul, doar atît? Credeam că e ceva de băut.

Doctorul îl lăsă pe băieţel să se joace cu animalele în sala de mese şi plecă pe punte să se uite după delfini. Şi în curînd un banc întreg veni dansînd şi sărind deasupra apei, în drum spre Brazilia. Văzîndu—l pe Doctor aplecat peste bord, s—au apropiat. Doctorul îi întrebă dacă nu cumva văzuseră un

bărbat cu părul roşu şi cu o ancoră tatuată pe braţ.
—Adică stăpînul lui Sally cea Obraznică? întrebară delfinii.
—Da, spuse Doctorul. S—a înecat?
—Cuterul lui de pescuit a fost scufundat, căci l—am văzut pe fundul mării, răspunseră delfinii. Dar nu era nimeni înăuntru, ne—am uitat.
—Nepoţelul lui e cu mine şi îi e groaznic de teamă că piraţii i—au aruncat unchiul în mare. Sînteţi drăguţi să aflaţi cu siguranţă dacă s—a înecat sau nu?
—Oh, nu s—a înecat, spuseră delfinii. Noi auzim toate veştile din apele sărate. Moluştele ne—au numit bîrfitorii oceanului. Oricum, spune—i băieţelului că ne pare rău, dar nu ştim unde este unchiul lui; dar sîntem siguri că nu s—a înecat.

Aşa că Doctorul se grăbi să—i ducă vestea băiatului, care bătu din palme de fericire. Iar tagempingul îl luă în spate şi—l plimbă în jurul mesei din sufragerie, cu toate animalele în urma lui. bătînd cu lingurile în farfurii, ca la carnaval.

CAPITOLUL OPTSPREZECE. MIROSURI

—Unchiul tău trebuie GĂSIT de îndată, spuse Doctorul — acum că ştim că n—a fost aruncat în mare.

Atunci Dab—Dab îi şopti:

—Cere—le vulturilor să—l caute. Nimeni nu vede mai bine decît un vultur. Chiar de zboară la mii de metri în aer ei pol număra furnicile de pe pămînt.

Aşa că Doctorul trimise o rîndunică să—i aducă vreo cîţiva vulturi. În numai o oră micuţa pasăre se întoarse cu şase feluri de vulturi, printre care vulturul negru şi vulturul pleşuv. Fiecare era de două ori mai înalt decît băiatul şi toţi stăteau pe balustrada corăbiei, semeţi ca nişte soldaţi la raport, severi, nemişcaţi şi ţepeni. În timp ce ochii lor negri şi strălucitori aruncau priviri tăioase de jur împrejur. Gub—Gub, care se temea de ei, se ascunse în spatele unui butoi. Spuse că se simţea de parcă ochii aceia îngrozitori îl sfredeleau ca să vadă ce furase de mîncare pentru prînz. Doctorul le spuse vulturilor:

—S—a pierdut un om — un pescar cu părul roşu şi cu o ancoră tatuată pe braţ. Sînteţi amabili să—l găsiţi pentru noi? Băiatul este nepotul lui.

Vulturii nu vorbesc prea mult. Aşa tot ce spuseră cu vocile lor răguşite a fost:

—Vom da tot ce e mai bun în noi pentru John Dolittle. Apoi îşi luară zborul — aşa că Gub—Gub ieşi de după butoi ca să—i vadă plecînd. Se înălţară mai sus şi mai sus şi mai sus. Apoi, cînd Doctorul de—abia îi mai vedea, porniră în direcţii diferite — nord, sud, est şi vest, părînd nişte firicele de nisip presărate pe cerul albastru.

—Vai, spuse încet Gub—Gub. Ce înălţime! Mă mir că nu—şi pîrjolesc aripile, sînt atît de aproape de soare!

Fură plecaţi mult timp. Cînd se întoarseră era aproape noapte. Şi vulturii îi spuseră Doctorului:

—Am căutat pe toate mările şi în toate ţările şi pe toate insulele şi în toate oraşele şi în toate satele din jumătatea aceasta de lume. Dar n—am izbutit nimic. Pe strada principală din Gibraltar am văzut trei fire de păr roşu pe căruciorul din faţa uşii unui brutar. Dar nu era păr de om — era păr dintr—o haină de blană. N—am găsit nici o urmă din unchiul băiatului, nici pe uscat, nici pe apă. Şi dacă NOI nu l—am văzut, atunci nu e de văzut... Pentru John Dolitle. am dat tot ce era mai bun în noi.

Apoi cele şase păsări îşi fluturară aripile şi zburară la casele lor de printre munţi şi printre stînci.

—Ei bine. spuse Dab—Dab, ce ne facem acum? Unchiul băiatului TREBUIE găsit. Flăcăul nu e destul de mare ca să rătăcească prin lume de unul singur. Băieţeii nu sînt ca răţuştele — ei au nevoie să fie îngrijiţi o bună bucată de vreme... Ce n—aş da să fie Chee—Chee aici! Cu siguranţă că el l—ar găsi pe bărbat. Mă întreb ce face Chee—Chee acum.

—Şi Polynesia...., spuse şoricelul alb. EA ar găsi o soluţie. Vă amintiţi cum ne—a scos din închisoare, şi încă de două ori? Vai, ce deşteaptă era!

—Eu n—am o părere prea bună despre vulturi, spuse Jip. Sînt înfumuraţi. Poate că văd foarte bine şi toate alea, dar cînd le ceri să găsească un om. nu reuşesc, şi mai au şi neobrăzarea să—ţi spună că nimeni n—ar putea. Sînt înfumuraţi, ca şi cîinele collie din Puddleby. Şi nici delfinii ăia bîrfitori nu sînt prea grozavi. Tot ce au putut să ne spună e că omul nu este în mare. Nu vrem să ştim unde NU ESTE. ci unde ESTE.

—Ia nu mai da atîta din gură. zise Gub—Gub. E uşor de vorbit, dar nu e aşa simplu să găseşti un om cînd trebuie să răscoleşti întreaga lume în căutarea lui. Poate părul pescarului s—a albii, din cauza grijii pentru soarta băiatului, şi de aceea nu l—au găsit vulturii. Nu ştii nimic, ştii doar să dai din gură. Nu faci nimic ca să ne ajuţi. N—ai putea face o treabă mai bună decît vulturii.

—N—aş putea? întrebă cîinele. Numai asta ştii să spui, bucată de slănină ce eşti! Dar încă n—am încercat, nu—i aşa? Aşteaptă numai să vezi!

Apoi Jip se duse la Doctor şi—i spuse:

—Întreabă—l te rog pe băiat dacă n—are ceva care a aparţinut unchiului său.

Aşa că Doctorul îl întrebă. Iar băiatul îi arătă un inel de aur pe care—l ţinea la gît atîrnat de—o bucată de sfoară pentru că era mult prea mare pentru degetul său. Spuse că i l—a dat unchiul său în momentul în care văzuseră piraţii apropiindu—se. Jip mirosi inelul şi spuse:

—Nu e bun. Întreabă—l dacă mai are altceva.

Atunci băiatul scoase din buzunar o batistă mare şi roşie, spunînd:

—Şi asta a fost a unchiului meu.

De îndată ce băiatul scoase batista, Jip începu să strige:

—Tutun de prizat! Tutun negru. Nu simţiţi mirosul? Unchiul lui priza tabac — întreabă—l dacă nu—i aşa, Doctore.

Doctorul îl întrebă pe băieţel şi acesta spuse că da, unchiul lui priza mult tutun.

—Bine, zise Jip. Bărbatul e ca şi găsit. Floare la ureche. Spune—i băiatului că—i voi găsi unchiul în mai puţin de o săptămînă. Să mergem pe punte şi să vedem din ce parte bate vîntul.

—Dar e întuneric, spuse Doctorul. Nu—l poţi găsi pe întuneric!

—N—am nevoie de lumină ca să găsesc un om care miroase a tutun negru, răspunse Jip în timp ce urca scările. Dacă bărbatul ar mirosi a sfoară, de exemplu, sau a apă fierbinte.... Dar a TUTUN!

—Apa fierbinte miroase? se miră Doctorul.

—Cu siguranţă, răspunse Jip. Apa fierbinte miroase altfel decît apa rece. Apa călduţă şi gheaţa au un miros greu de descoperit. Am urmărit un om zece mile după mirosul apei fierbinţi cu care se bărbierise — pentru că bietul de el nu avusese săpun... Acum să vedem din ce parte bate vîntul. Vîntul e foarte important pentru adulmecat. Nu trebuie să fie prea puternic — şi bineînţeles că trebuie să bată din direcţia potrivită. O briză constantă şi umedă e cea mai bună... Ha! Vîntul ăsta vine dinspre nord.

Zicînd acestea Jip se duse în partea din faţă a corăbiei şi adulmecă vîntul. Începu să mormăie pentru sine: "Smoală..., ceapă spaniolă.... kerosen..., pelerine umede..., frunze de dafin zdrobite.... cauciuc arzînd.... perdele din dantelă puse la spălat — nu. am greşit, perdele din dantelă puse la uscat... şi vulpi — sute de vulpi, cu pui. şi..."

—Chiar poţi să simţi toate astea în vînt? întrebă Doctorul.

—Bineînţeles! spuse Jip. Iar astea—s mirosurile uşor de dibuit — cele puternice. Orice javră gripată ar putea să le simtă. Aşteaptă şi—ţi voi descoperi şi alte mirosuri, mai delicate.

Apoi cîinele închise ochii şi adulmecă nesăţios, cu gura întredeschisă . Multă vreme nu spuse nimic. Rămase nemişcat ca o piatră. Părea că nici nu mai respiră. Cînd în sfîrşit începu să vorbească, suna de parcă vorbea prin vis:

—Cărămizi, şopti. Cărămizi vechi şi galbene care se prăbuşesc dintr—un zid, într—o grădină; respiraţia dulce a unor juninci lîngă un pîrîu de munte; acoperişul de tablă al unui coteţ de porumbei — sau poate al unui grînar — cu soarele amiezei bătînd pe el; mănuşi negre de copil într—un sertar de birou din lemn de nuc; un drum prăfos unde cAli beau apă sub paltini; ciupercuţe ieşind de sub frunze putrezite, şi — şi...

—Păstîrnac? întrebă Gub—Gub.

—Nu, răspunse Jip. Nu te gîndeşti decît la mîncare. Nici un pic de păstîranc. Şi nici tutun de prizat — multe pipe şi ţigări şi cîteva trabucuri. Dar nu tutun de prizat. Trebuie să aşteptăm ca vîntul să bată din sud.

—Cred că te prefaci, Jip, spuse Gub—Gub. Cine—a mai pomenit să găseşti un om în mijlocul oceanului doar după miros! Ţi—am spus că n—o să reuşeşti.

—Fii atent, spuse Jip foarte nervos. O să capeţi o muşcătură de rît în mai puţin de—un minut! Să nu crezi că dacă Doctorul nu ne lasă să—ţi dăm ce meriţi, poţi să fii cît de obraznic vrei!

—Încetaţi cu cearta! spuse Doctorul. Încetaţi. Viaţa e prea scurtă. Spune—mi. Jip, de unde crezi că vin mirosurile astea?

—Din Devon Şi Ţara Galilor — cele mai multe dintre ele, spuse Jip.

—Bine! Vreau să—ţi spun că ceea ce faci e remarcabil. Trebuie să iau notiţe pentru noua mea carte. Mă întreb dacă m—ai putea antrena să adulmec ca şi tine. Dar nu — poate e mai bine aşa. Nemulţumitului i se ia darul. Hai să mergem la cină. Mi—e cam foame.

—Şi mie, spuse Gub—Gub.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE. STÎNCA

În dimineaţa următoare se trezi devreme; soarele strălucea iar vîntul bătea din sud. Jip adulmecă vîntul vreo jumătate de oră. Apoi veni Doctorul, clătinînd întrebător din cap.
—Încă nu simt miros de tutun de prizat. Trebuie să aşteptăm pînă bate vîntul din est.

Dar nici cînd vîntul bătu dinspre răsărit, de pe la trei după—amiaza, cîinele nu reuşi să prindă mirosul de tutun de prizat.

Băieţelul fu tare dezamăgit şi începu să plîngă, spunînd că nimeni n—o să—i poată găsi unchiul. Auzind acestea, tot ce—i spuse Jip Doctorului a fost:
—Spune—i că atunci cînd va bate vîntul din vest. îi vom găsi unchiul chiar dacă e în China — atîta timp cît încă prizează tabac negru.

Au aşteptat trei zile pînă să vină vîntul din vest. Era o vineri dimineaţa, devreme, chiar pe cînd începea să se lumineze. Ceaţa plutea deasupra mării. Vîntul era slab, călduţ şi umed.
—De îndată ce se trezi. Jip fugi pe punte şi—şi înălţă nasul. Apoi deveni teribil de agitat şi fugi să—l trezească pe Doctor.
—Doctore! strigă. L—am găsit! Doctore! Doctore! Trezeşte—te! Ascultă! L—am găsit! Vîntul vine din vest şi miroase doar a tutun de prizat. Vino sus pe punte şi cîrmeşte vasul — repede!

Aşa că Doctorul sări din pat şi merse la cîrmă.
—Acum mergi drept în faţă. spuse Jip. Fii atent la nasul meu — în orice direcţie aş arăta, cîrmeşte corabia într—acolo. Bărbatul e aproape. Şi vîntul e tocmai potrivit.

Toată dimineaţa Jip adulmecă vîntul şi îi indică Doctorului direcţia, în timp ce băiatul şi toate animalele îl priveau înmărmurite. Pe la prînz, Jip îi spuse lui Dab—Dab să—l anunţe pe Doctor că era îngrijorat şi că vroia să vorbească cu el. Aşa că Dab—Dab îl aduse pe Doctor şi Jip îi spuse:
—Unchiul băiatului moare de foame. Trebuie să ajungem la el cît mai repede.
—De unde ştii? întrebă Doctorul.
—Pentru că nu se simte alt miros înafară de cel de tutun. Dacă bărbatul ar găti sau ar mînca orice fel de hrană, aş simţi mirosul. Dar nu are nici măcar apă. Ne apropiem de el, pentru că mirosul de tutun e tot mai puternic. Dar fă cumva ca vasul să meargă mai repede, pentru că sînt sigur că omul moare de foame.
—Bine, spuse Doctorul: şi—l trimise pe Dab—Dab să roage rîndunelele să tragă vasul, la fel cum făcuseră pe cînd îi urmăreau piraţii. Acum barca tăia valurile cu o viteză ameţitoare. Mergea atît de repede încît peştii se trăgeau din calea acesteia pentru a scăpa cu viaţă. Toate animalele erau în culmea agitaţiei: nu se mai uitau la Jip, ci la marea care li se deschidea în faţă, căutînd insula unde se adăpostea unchiul băiatului. Dar orele treceau şi nu se vedea nici un petic de pămînt. Animalele stăteau tăcute, temătoare şi triste. Băieţelul era disperat, iar pe faţa lui Jip se citea îngrijorarea. într—un sfîrşit. pe cînd apunea soarele, bufniţa Too—Too, care era pe vîrful catargului, începu să strige din toate puterile:
—Jip! Jip! Văd o stîncă mare în faţă — uite. acolo unde se întîlneşte cerul cu marea. Vezi cum sclipeşte în bătaia soarelui — ca aurul! De—acolo vine mirosul?
—Da. Omul nostru e acolo. În sfîrşit. În sfîrşit!

Cînd se apropiară văzură că stînca era foarte mare. Nimic nu creştea pe ea. nici copaci, nici iarbă. Stînca era netedă şi goală ca o carapace de broască ţestoasă. Dar nu era nici urmă de om. Toate animalele priveau cu ochii bulbucaţi, dar degeaba. John Dolittle aduse luneta. Dar nu văzură nici o fiinţă vie, nici măcar un pescăruş, nici măcar o stea—de—mare sau iarbă de mare naufragiate. Toţi stăteau şi ascultau, dar singurul sunet care se auzea era cel făcut de valurile care se izbeau de corabie. Atunci începură să strige: "Hei! Hei!" pînă răguşiră, însă doar ecoul se întorcea dinspre stîncă. Băieţelul izbucni în lacrimi şi spuse:
—Mă tem că n—o să—mi mai văd niciodată unchiul! Ce—o să spun acasă?

Dar Jip îi spuse Doctorului:
—Trebuie să fie acolo — trebuie — TREBUIE ! Mirosul nu vine de altundeva. Vă spun că trebuie să fie acolo! Du corabia lîngă stîncă şi lasă—mă să sar pe ea.

Aşa că Doctorul cîrmi vasul şi aruncă ancora. Apoi el şi Jip săriră pe stîncă. Jip începu imediat să adulmece şi să alerge de ici—colo. În sus şi în jos, înainte şi înapoi, în zigzag, răsucindu—se şi întorcîndu—se. Şi Doctorul fugi şi el după cîine, pînă rămase fără suflu. La un moment dat, Jip latră cu

putere şi se aşeză. Cînd Doctorul veni în fugă pînă la el, găsi cîinele privind într—o groapă adîncă din mijlocul stîncii.

—Unchiul băiatului e acolo, spuse Jip. Nu—i de mirare că vulturii ăia tăntălăi nu l—au văzut. E nevoie de un cîine ca să găsească un om.

Doctorul coborî în groapa ce părea un fel de peşteră sau tunel întinzîndu—se mult sub pămînt. Apoi aprinse un chibrit şi porni de—a lungul tunelului, cu Jip după el. În curînd chibritul se stinse, şi trebui să aprindă un altul şi un altul şi un altul. într—un sfîrşit tunelul se termină şi Doctorul se trezi într—un fel de cămăruţă cu pereţii din piatră. Şi acolo, în mijlocul încăperii, cu capul odihnindu—i—se pe braţe, stătea un om cu părul roşcat — dormind adînc! Jip se duse şi mirosi un obiect aşezat lîngă omul cu părul roşcat. Doctorul se aplecă şi—l ridică. Era o cutie pentru tutun şi era plină cu tabac negru pentru prizat!

CAPITOLUL DOUĂZECI. ORĂŞELUL PESCARULUI

Cu grijă, cu foarte mare grijă, Doctorul îl trezi pe bărbat. Dar, chiar în momentul acela, chibritul se stinse iar bietul om crezu că Ben Ali se întorsese, aşa că. în întuneric începu să—l lovească pe Doctor. Dar cînd John Dolittle îi spuse cine era şi—i povesti că nepoţelul lui era în siguranţă, omul se bucură nemaipomenit de tare şi îşi ceru iertare pentru că—l lovise pe Doctor. Nu—i făcuse mult rău. pentru că fusese prea întuneric ca să—l lovească aşa cum trebuie. Apoi îi dădu Doctorului o priză de tutun.

Pe urmă bărbatul povesti cum Dragonul din Barbaria îl adusese pe stîncă şi—l lăsase acolo cînd refuzase să se facă pirat, şi cum dormise în peşteră pentru că nu era nimic care să—i ţină de cald pe stîncă. Apoi spuse:

—De patru zile n—am mîncat şi n—am băut nimic. Am trăit numai cu tutun.

—Ce v—am spus eu?! strigă Jip.

Mai aprinseră nişte chibrite şi ieşiră la lumină, iar Doctorul îl duse pe om pe corabie ca să mănînce nişte supă. Cînd animalele şi băieţelul îi văzură pe Doctor şi pe Jip întorcîndu—se cu un bărbat cu părul roşcat. începură să ţipe, să aplaude şi să ţopăie. Şi rîndunelele începură toate cîte erau — mii şi milioane — să fluiere subţire, ca să arate că se bucură pentru că unchiul băiatului fusese găsit. Făceau aşa zgomot încît marinarii aflaţi la mare depărtare crezură că se apropie o furtună. Jip era teribil de mîndru de sine. deşi se străduia să nu pară încrezut.

Cînd Dab—Dab îi spuse: " Jip nu ştiam că eşti aşa inteligent", el dădu doar din cap şi spuse:

—Nu—i nimic deosebit. Dar e nevoie de un cîine ca să găsească un om. să ştii. Păsările nu se pricep la aşa ceva.

Apoi Doctorul îl întrebă pe pescarul cu păr roşcat unde locuia. Şi după ce îi spuse. Doctorul rugă rîndunelele să îndrepte corabia într—acolo. Cînd ajunseră, văzură un orăşel de pescari la poalele unui munte foarte stîncos; bărbatul le arătă casa unde locuia. În timp ce coborau ancora, mama băieţelului (care era şi sora bărbatului) veni în fugă pe ţărm. rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp. Stătea pe un deal de douăzeci de zile, privind marea şi aşteptîndu—i să se întoarcă. Îl sărută pe Doctor de multe ori, astfel încît el se îmbujora ca o şcolăriţă. Şi încercă să—l sărute şi pe Jip, dar el fugi şi se ascunse în corabie.

—E o prostie, treaba asta cu sărutatul. spuse el. Nu—mi place. Să—l sărute pe Gub—Gub, dacă chiar TREBUIE.

Pescarul şi sora lui nu vroiau ca Doctorul să plece. îl implorară să petreacă vreo cîteva zile cu ei. Aşa că John Dolittle şi animalele lui rămaseră la ei sîmbăta, duminica şi jumătate din ziua de luni. Toţi băieţii din orăşelul de pescari merseră pe plajă şi, uitîndu—se la corabie. îşi şoptiră:

—Priviţi! Aceea era corabia lui Ben Ali, cel mai groaznic pirat care a trăit vreodată. Domnul bătrîn cu joben, EL i—a luat corabia Dragonului din Barbaria şi l—a făcut fermier. Uitaţi—vă la pînzele roşii!

Tot timpul cît a stat în orăşelul de pescari, Doctorul a fost invitat la ceai şi la prînz şi la cină şi la petreceri; doamnele îi trimiteau flori şi bomboane; iar orchestra cînta sub fereasta lui în fiecare seară. Pînă la urmă, Doctorul spuse:

—Oameni buni, trebuie să plec acasă. Aţi fost foarte amabili şi o să—mi amintesc întotdeauna de asta. Dar trebuie să plec acasă, pentru că am treburi de rezolvat.

Chiar pe cînd Doctorul era gata să plece, primarul oraşului, însoţit de mulţi oameni în haine de sărbătoare, se apropiară de el. Toţi locuitorii oraşului se adunară să vadă ce se petrece. Iar după ce şase băieţi în haine paj suflară în trompetele lor strălucitoare pentru ca oamenii să facă linişte, primarul vorbi:

—Doctore John Dolittle, îmi face mare plăcere să ofer omului care a scăpat mările de Dragonul din Barbaria acest mic simbol al recunoştinţei noastre.

Şi primarul scoase din buzunar un pacheţel pe care—l desfăcu, oferindu—i Doctorului un superb ceas cu diamante. Pe urmă. primarul scoase din buzunar un pachet şi mai mare şi întrebă:

—Dar cîinele unde e?

Toată lumea începu să—l caute pe Jip. Într—un sfîrşit, Dab—Dab îl găsi într—un grajd din celălalt capăt al orăşelului. Înconjurat de cîini care—l priveau muţi de admiraţie. Cînd Jip fu adus lîngă Doctor, primarul deschise pachetul, şi scoase din el o zgardă făcută din aur! Un murmur de uimire străbătu mulţimea în timp ce primarul se apleca să—i pună cîinelui zgarda, pe care scria: " JIP — CEL MAI DEŞTEPT CÎINE DIN LUME."

Apoi mulţimea merse pe plajă ca să—i conducă. Iar după ce pescarul cu părul roşcat, sora lui şi băieţelul îi mulţumiră Doctorului şi cîinelui său încă şi încă o dată. corabia cu pînze roşii o porni spre Puddleby în acordurile orchestrei care cînta pe ţărm.

ULTIMUL CAPITOL. DIN NOU ACASĂ

Vîntul lui martie venise şi plecase; trecuseră şi ploile repezi ale lui aprilie; bobocii lui mai înfloriseră; iar soarele din iunie strălucea peste cîmpii cînd John Dolittle se întoarse în sfîrşit în ţara lui.

Dar nu se îndreptă direct spre casa din Puddleby. Mai întîi călători cu tragempingul într—o căruţă, oprindu—se la toate carnavalurile. Acolo, făcîndu—şi loc printre acrobaţi, atîrnau şi ei o plăcuţă pe care scria: "VENIŢI SĂ VEDEŢI MINUNATUL ANIMAL CU 2 CAPETE DIN JUNGLA AFRICANĂ. Intrare: 6 bănuţi."

Tragempingul stătea sus în căruţă, în timp ce celelalte animale se adăposteau sub ea. Doctorul şedea pe un scaun, încasînd banii şi zîmbindu—le oamenilor; iar Dab—Dab era ocupat să—l certe pentru că—i lăsa pe copii să intre gratuit.

Toţi proprietarii de circuri şi de menajerii îl rugară pe Doctor să le vîndă ciudatul animal, spunîndu—i că—i vor plăti o sumă colosală. Dar Doctorul dădea întotdeauna din cap şi spunea:

—Nu. Tragempingul nu va sta niciodată închis într—o cuşcă. Va fi mereu liber să vină şi să plece după pofta inimii.

Le—a fost dat să vadă multe lucruri ciudate în viaţa de hoinar, dar nu mai păreau chiar atît de deosebite după toate prin cîte trecuseră. Fu interesant la început să călătorească cu circul; dar după cîteva săptămîni se saturaseră deja, tînjind cu toţii să meargă acasă.

Erau atăt de mulţi oamenii care se înghesuiau să—l vadă pe tragemping, încît în curînd Doctorul putu renunţa la hoinăreală. Şi într—o zi frumoasă, pe cînd înflorea nalba, se întoarse în Puddleby om bogat, gata să locuiască în căsuţa lui cu grădină
mare. Bătrînul cal din grajd se bucură să—l revadă, la fel şi rîndunelele care—şi făcuseră cuibul sub streaşină acoperişului şi aveau deja puişori. Dab—Dab se bucura şi el că se întoarce acasă, deşi era plin de pînze de păianjen în fiecare ungher. Şi după ce Jip s—a dus să—i arate zgarda de aur cîinelui cel încrezut din vecini. începu să alerge prin grădină, căutînd oasele pe care le îngropase cu mult timp în urmă şi gonind şobolanii din şopron. în timp ce Gub—Gub dezgropa o ridiche uriaşă care crescuse în colţul grădinii, lîngă un gard.

Doctorul se duse la marinarul care—i împrumutase barca şi—l răsplăti cu două corăbii nou—nouţe; îi dărui şi o păpuşă pentru fetiţa lui; apoi îi plăti băcanului mîncarea pe care acesta le—o dăduse pentru călătoria în Africa. îşi cumpără un pian în care puse şoriceii albi, căci bieţii de ei se plîngeau că era curent în sertarul de la birou.

Chiar şi după ce umplu puşculiţa cea veche. Doctorului tot îi mai rămăseseră o grămadă de bani. aşa că mai cumpără trei puşculiţe.

—Banii sînt o pacoste, dar e bine să n—ai grija lor.

—Într—adevăr, spuse Dab—Dab, care pregătea brioşe pentru ceai.

În zilele friguroase ale iernii care a venit şi ea în curînd, Doctorul şi animalele stăteau în jurul focului, după cină. iar el le citea cu voce tare.

În vremea asta, departe. în Africa, maimuţele care sporovăiau printre palmieri înainte să meargă la culcare sub o lună uriaşă şi galbenă. îşi spuneau unele altora:

—Mă întreb ce face Omul cel Bun în Ţara Oamenilor Albi. Credeţi că se va întoarce vreodată?

Şi Polynesia şoptea dintre liane:

—Cred că da — sper că da!

Iar crocodilul mormăia şi el din mîlul cel negru al rîului:

—Sînt SIGUR că da. Culcaţi—vă!